

δέν ἦσαν ἐλεύθερα) Προμηθεύς, α. (Κ. Π.) Βεατρίκη, κ. (Α. Ε. Χρ. σ' ἐνέγραψεν ὁ ἀδελφός σου, ὁ ὅποιός σου εὐχεται χρόνια πολλά: τὸ λάθος τοῦ ὀνόματός σου διωρθώθη) Φιλόξενος, α. (Γ.Κ.) Φουκουσίμας, α. (Χ.Ο.) Ἐρυθρὰ Θάλασσα, κ. (Ε.Κ.) Νάρκισσος, α. (Ι.Χ.) Κόρη τῶν Ὀνειρῶν, κ. (Α.Χ.Γ.)

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: Ροδία, κ. Γηραιὸς Νεῖλος, α. Τόπος, α. Ἀρσέ, α. Ρόδον τοῦ Χειμῶνος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὴ ὀνόματα, ἢ μὴ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Φιλελεύθερος μὲ τὸ Περιοτεράμι τῆς Ἰθάκης, Ἀνίδεον καὶ Χιονισμένη Περιοτεράν — ἡ Σανθὴ Κοητικοπούλα μὲ τὸ Ἀνθος τῆς Ἰθῆς, Κοητικὴν Ἑλπίδα, Ἡρωϊκὴν Κοητικὴν, Σανθὴν Μουσιμὴ καὶ Σανθὴν Νεοαῖδαν — ὁ Χιονιστικὸς Ταῦγετος μὲ τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Παρήγορον τῶν Αὐστηρῶν, Ἀγγελον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Φαληρικὴν Ἀκτὴν — ὁ Κροιστάλλινος Σηλαϊων μὲ τὴν Μπαλωμένη Φουφούλαν, Σκέρτο καὶ Ἰωάνναν Δάσκ — τὸ Κομφετὶ μὲ τὸν Ἀστέρα τῆς Ἐδύνης, Σκέρτο, Μπαλωμένη Φουφούλαν καὶ Κορδόναρον — τὸ Ἀνοϊξιάτικο Λουλοῦδι μὲ τὸν Ἀμίμητον Γελοποιοῦν, Ὀνειρον τῆς Πατριδος, Ἐθνικὸν Ὀνειρον Σκέρτο καὶ Καρδιαν Μονοιῆς, — ὁ Δάλαρος μὲ τὸν Ἀριελ, Διπλωμάτην, Σπύρο Μογάρο, Σκέρτο καὶ Περιοτεράμι τῆς Ἰθάκης — ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας μὲ τὴν Γλυκειάν Ἑλλάδα, Γλυκειαν Ἀνάμνησιν, Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν, Οὐράγιον Ἄσμα καὶ Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως — ἡ Φαληρικὴ Ἀκτὴ μὲ τὸ Κεντρί, Ἑλληρικὸν Ἐίφος καὶ Νόριαν — ὁ Λεωμὸς Φίλις μὲ τὴν Μπαλωμένη Φουφούλαν, Σκέρτο καὶ Λιμοκοιτοῦτικο Στραβοκάπελλο — ἡ Κίρην μὲ τὸ Ὀνειρο σὲ Κῆμα, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Λευκοκύματον Αἰγιαλόν, Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν καὶ Κυρίαν Σκαρφαλόστον — ἡ Μυρλόκοστη Δαφνούλα μὲ τὴν Χουάκτιν Ἀδύην — ἡ Χιονισμένη Περιοτερά μὲ τὸ Ζήτω ἢ Κρανόλενον, Ζήτω ἢ Ἐλευθερία, Αἰγιαλιαν Βασιλόπαιδα καὶ Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν — ὁ Προμηθεύς μὲ τὸ Ἀνοϊξιάτικο Λουλοῦδι, Ἰππότην τοῦ Μισαίονος, Δάσκον τῆς Μακεδονίας καὶ Λευκοκύματον Αἰγιαλόν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν (ἔστειλε) χαιρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας) Ἀνοϊξιάτικο Λουλοῦδι, Δάλαρον (ναὶ καὶ μέχρι σήμερον ἔχουν ἐγκριθεῖ ἄνω τῶν διακοσιῶν ψευδωνύμων, ἐνῶ εἴμεθα μόλις εἰς τὴν ἀρχὴν) Ν.Κ.Χρ. (βραβεῖα καὶ ἀπόδειξιν ἔστειλε) Ἀχιλλέα Η. Α. (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου) Φαληρικὴν Ἀκτὴν (χαιρω πολὺ σὺ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετεῖνά μου ιστοροῦματα) Γλυφοκοιτάλαν (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη καὶ ἐλπίζω νὰ ἔλαβες ἤδη τὰ σταλμένα) Ζήτω ἢ Ἐλευθερία (διὰ τὸ βραβεῖον ἔστειλα τὸν βον καὶ 21ον τόμον) Ἀστέρα τῆς Ἐδύνης καὶ Φιλοπότιδα Ἑλληνοπούλαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάθωμα) Λεωμὸς Φίλις, Χιονισμένη Περιοτεράν (εὐχομαι ἐπιτυχίαν) αὶ προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὸ προσεχές) Προμηθεύς (ἐξηντήθη τὸ ἐξώφυλλον τοῦ Λευκοκύματος καὶ ὅταν ἀνατυπωθῇ θὰ σοῦ στείλω) Ἰωάννην Ν. Δ. (πρέπει νὰ ἔχῃς ψευδώνυμον διὰ τὰς ἑσέας μέρας) Ἀστέρων Ἐσπερίων (ἔστειλε) 21 κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Ἰανουαρίου θάπανθησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μᾶς εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

55. Λεξιγέφυρος.

Φθόγγον μουσικῆς λαμβάνω Κ' ἕνα μέλος τοῦ προσώπου, Τὰ προτάσω ἐνὸς στοιχείου Καὶ κοινῆς ἀντωνυμίας, Καὶ ὡ τὸ θαύματός, τί βλέπω; Μορφήν ἔλαβαν ἀνθρώπου, Δηλαδὴ γνωστῆς Ἀνάσσης Ἐκ τῶν πάλαι τῆς Περσίας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

56. Μεταγραμματισμός.

Τρέχει-τρέχει κ' ἴσως κάνει καὶ ἄφρο... Τί; δὲν ξέρω μὰ τί ἄλλο ἀπὸ ὑγρό; Ἀλλὰζέ του τὸ κεφάλι του ρῶ-ρῶ, Κί' ἀπ' τὸν κρότο τότε, ναί, νὰ σὲ χαρῶ. Θὰ φωνιάξῃ τὸν καλοῦτον τὸν καιρὸ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Παιδί τῆς Καρδιάς

57. Ἀναγραμματισμός.

Στῆ Γραφῆ θὰ μάπανθησῃ Κί' ὡς γνωστὸν θὰ μὲ γνωρίσῃς Ἄλλ' ἂν μάναγραμματίσῃς, Εἰς τὰ Κράτη θὰ ζητήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης

58. Δίξυγον.

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ναναγινώσκεται: ὀριζοντικῶς ἀνω ἀρχαῖος θεός, κάτω ῥῆμα καθέτως δὲ ἐξ ἀριστέρων κατὰ σειράν: ὀπωροφόρον δένδρον, εἶδος πλοίου,

ἀρχαία ἑορτῆ, ἀστερισμός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δοροσολοῦστου Νυκτὸς

59. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 46 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκοιμημένον πρόσωπον νὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χαρτου τῶν Δόσεων ἀνευ περιγραφῆς.

60-62. Κεκοιμημένα ὀνόματα πτηνῶν.

- 1.—Τὰ τῆς γηνὸς ὠά, τὰ τοῦ κύκνου καὶ ἄλλων πτηνῶν εἶνε μεγάλα.
- 2.—Εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος προστρέξωμεν.
- 3.—Ὁ Ἡσαῦ βίου μακροῦ ηὔτύχησε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κεφαλλήνου

63-67. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀντάλλαγι ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τριῶν ψηφίων, πάντας τῆς αὐτῆς, σχηματίσει ἄλλας λέξεις:

Τίλας, τίγω, ἀστός, ἴσος, Κῶσος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰοσταφοῦς Ἄστεως

68. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Αἰγυπτίαν θεότητα, τὰ δὲ δευτέρα δένδρον ὀπωροφόρον:

1. Μέρος τοῦ πλοίου 2. Μέρος τοῦ λόγου
3. Ζῶον 4. Υἱὸς τοῦ Νῶε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρομῶνος τῆς Εἰρήνης

69. Φωνηεντόλιπον.

κ-ν-δν-μ-κν-δμνν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλλίδος τῶν Αὐστηρῶν

70. Γρίφος παραστατικὸς.

Γράμμα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Ζῶον κ' ἄλλο ἕνα γράμμα, Σύνδεσμος, μεγάλη πάλαι, Πάλιν γράμμα καὶ θεά, Ἀπαρτίζου (καὶ κατοπί Μὴ πιστεύς, λέει, θαῦμα!) Ἐν ρητὸν ἐκ τῶν Γραφῶν μας, Ἄν γραφοῦν εἰς τὴ σειρά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κοτίνου Στεφάνου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

565. Ἰοβιανὸς (Ἰὸβ, Ἰανός.) — 566. Γῆρας-Ρήγας. — 567. Ἠγῶ ἢ Ἠρῶ.

568. Κ (Καλημέρα.)

Χ Α Μ (ΜΑΧη...)

Χ Υ Μ Ο Σ (ἀσφαλιΣ Ο ΜΥΧός...)

Κ Α Μ Η Λ Ο Σ (ὄδοΣ Ο ΔΗΜΑΚρῶθεν...)

Μ Ο Λ Ο Σ (ΣΟΛΟΜών...)

Σ Ο Σ (ΧριστὸΣ Ο Σωτῆρ...)

Σ (ΚαληΣπέρα.)

569-571. 1. Γάλα, ἄλλα, ἄλας, ἄλλος, λάλος, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Τύρος, τυρός 2. Κράνος, Κρόνος, Ὄρονος, ὀρῆνος, Ρῆγας, Ρῆσος, νῆσος, νόσος, πόσος, πόλος, πῖλος 3. Οἶκος, οἶνος, ὄνος, ὄλος, πόλος, Πόλος, Πύρρος, Τύρος, Ταῦρος, Σταῦρος, σταῦλος. — 572. Μηδὲν συμφορὰν ὀνειδίσεις. — 573. (ἘαΡ Ἰππολύτη, ΠρίαΜος, Καλυφῶ, Λάϊος, Τάνταλος) ρ-τ-μλλν = Ὄρα τὸ μέλλον. — 574. Ἀλόνητος. — 575. Φίλει ἐαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα. — 576. Ὁ Περιομήδης ἦτο σύντροφος τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὁ περὶ Μιδίς ἦτο-σύν τροφός του-Ὁ δις ε-ὠς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὶ ἀλλοῦται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ὁ Χρυσόκομος Νάρκισσος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους εὐχεται τῇ Φιλοπότιδι Ἑλληνοπούλᾳ εὐτυχή μακροδιότητα. (Ζ'—43)

Πάντα ἀντάλλαγι δελταρίων, εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀποστειλάντας μου. — Ἀπόστολος Σ. Ἀναγνωστόπουλος, Λεωφόρος Μισοῦλη 5, Πειραιεύς. (Ζ'—44)

Εξακολουθῶ ἀντάλλαγι δελταρίων ὑπὸ νέαν διεύθυνσιν: Michel C. Georgiou, Syrian Protestant Collège, Beyrouth (Syrie). (Ζ'—45)

Ευχαριστοῦντες ἐγκαρδίως Ἀδύην τοῦ Ἀπεῖρου καὶ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, διὰ τὰς εὐχὰς των, εὐχόμεθα αὐτοὺς ὅπως διέλθωσι τὸ νέον ἔτος 1907 ἐν μεγίστῃ εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ. — Δικηγόρος Νεολαίας καὶ Συνδρομητῶν. (Ζ—46)

Ευχαριστοῦντες θερμῶς Ἀδύην τοῦ Ἀπεῖρου καὶ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας διὰ τὰς θερμὰς εὐχὰς των, εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐκ βάθους καρδίας πᾶν ἐπιθυμητόν. — Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, Μασετόδουλος. (Ζ—47)

Ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανέωσος διὰ τὸ 1907, μὲ δικαιώματα συμμετοχῆς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δόρων τῆς Διαπλάσεως καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν ὀλίγων ὑπολειπομένων Μετοχῶν, ἢ ὁποῖα ἔληγε τὴν 15 Δεκεμβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χθρῶν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ετησια... φρ. 8,— Ἐτησια φρ. χρ. 10,—</p> <p>Ἐξαμηνος... 4,50 Ἐξαμηνος... 5,50</p> <p>Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐπάσιου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰανουαρίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐβριλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p> <p>Ἐτος 29ον. — Ἀριθ. 7</p>
--	---	---

Ἡ ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ὅσο εἶσθε ἐσεῖς θεῖός μου, ἀπήνησεν ἡ Ἀνδρέα, ἄλλα τόσο εἶμαι κ' ἐγὼ θεῖα σας! καὶ δὲν ἐγγὼ νὰ ἐξακολουθῆσθε παραπάνω αὐτὰ τ' ἀστεῖα. Ἄν ὁ πατέρας μου εἶνε θεῖος τοῦ πατέρα σας, εἶνε φυσικὰ καὶ δικός σας μεγάλος θεῖος! ἐπομένως ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι παρὰ ἐξαδέλφη σας.

— Κρίμα! Διότι, τί νόστιμη θέτιμα θὰ ἦθε! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας διὰ νὰ τὴν πειράξῃ λιγάκι. Τέλος πάντων, πρέπει κανεὶς νὰ μὲνη εὐχαριστημένος μ' ὅ,τι ἔχει.

— Καὶ θὰ κάμνη καλὰ, ἀπήνησεν ἡ δεσποινίς. Θέλετε τώρα νὰ μοῦ πῆτε ποῦ κατοικεῖτε; διότι οὔτε ἰδεῖν ἔχω...

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ ἕως ὅτου τελειώσουν αἱ διακοπαὶ μου, κάμνομεν ἐξοχὴν εἰς τὸ Σανζαί' κατοικοῦμεν ὁμῶς εἰς τὴν Νιόρ, ὅπου ὁ πατέρας μου ἐγκατεστάθη ἀπὸ τότε ποῦ ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Τρία χρόνια πλησιάζουν.

— Τρία χρόνια! ἀνέκραξεν ἡ κόρη καὶ ἀπὸ τότε δὲν σὰς ἦθε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ μὰς ἐπισκεφθῆτε;

— Πῶς νὰ μοῦ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀφοῦ πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, δὲν ἐγνώριζα κἂν ὅτι ὑπάρχετε, σεῖς καὶ ὁ πατέρας σας!

— Καὶ πῶς τὸ ἐμάθατε;

— Πολὺ ἀπλᾶ τὴν στιγμήν ποῦ ἐπήγαίνα νὰ ἰππεύσω τὸν Πήγασόν μου... — Τὸν Πήγασόν σας! τί εἶνε πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς... κανένα σαχλὸ καρακίστικο τοῦ γυμνασίου σας, χωρὶς ἄλλο!

— Καθόλου! ὁ «Πήγασος» εἶνε ἀθάνησις ἀπὸ τὴν μυθολογίαν! λέγω ἔ-

του εἶπε τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐπὶ πελάτης του, εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶχαμεν συγγενεῖς πρὸς αὐτὰ τὰ μέρη. «Ἀφοῦ πηγαίνης σαχλὸ καρακίστικο τοῦ γυμνασίου σας, χωρὶς ἄλλο!

— Καθόλου! ὁ «Πήγασος» εἶνε ἀθάνησις ἀπὸ τὴν μυθολογίαν! λέγω ἔφηρος δεικνύων μὲ τὸ ἀνοικτόκαρδο γέλιο του, τὰ ὠρατὰ του ἄσπρα δόντια.

— Θὰ ἤξευρεν ὁμῶς καὶ ἀπὸ πρὶν ὁ πατέρας σας ὅτι ἕνας κλάδος τῆς οἰκογενείας σας κάπου θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν εἶν' ἔτσι; — ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη.

— Ὄ, βέβαια! ἐγνώριζε πᾶς καὶ διατὶ τὰ ἐχάλασαν ἄλλοτε ὁ πατέρας του μὲ τὸν πατέρα σας, καὶ ὑπέθετεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐκλείψῃ αὐτὸς ὁ συγγενικός κλάδος. Ἄ! χωρὶς τὴν φιλονεικίαν ἐκεῖνην...

— Ὅλο τὸ ἄδικον τὸ εἶχεν ὁ παπποῦς σας! ἐβεβαίωσε μὲ ἐπιθετικὸν ὕφος ἡ Ἀνδρέα. — Πιθανόν, — παρεδέχθη ὁ ἐξαδελφος μὲ ὕφος ἀμέριμον καὶ καλοκάγαθον, τὸ ὁποῖον πολὺ περισσότερον ἐξώργισε τὴν ἐξαδέλφην του, παρὰ ἂν τῆς ἀπαντοῦσε περισσότερον θυμωμένα. — Δὲν ἤμουν παρών... οὔτε καὶ σεῖς, διὰ νὰ κρινώμεν λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἄλλως τε, ἂν ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ὁ λαγὸς ἢ τὸ θυμάρι... Τὸ οὐσιώδες εἶνε ὅτι σας ἤυρα, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις ποῦ μὰς χωρίζει δὲν εἶνε μεγάλη...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε; ἀπήνησεν μὲ ξυνομισμένα μούτρα ἡ φαντασμένη. Ἡ θέσις τοῦ πατέρα μου εἶνε μία ἀπὸ τὰς πλείον...

— Πολὺ ἀπλᾶ τὴν στιγμήν ποῦ ἐπήγαίνα νὰ ἰππεύσω τὸν Πήγασόν μου... — Τὸν Πήγασόν σας! τί εἶνε πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς... κανένα σαχλὸ καρακίστικο τοῦ γυμνασίου σας, χωρὶς ἄλλο!

— Καθόλου! ὁ «Πήγασος» εἶνε ἀθάνησις ἀπὸ τὴν μυθολογίαν! λέγω ἔφηρος δεικνύων μὲ τὸ ἀνοικτόκαρδο γέλιο του, τὰ ὠρατὰ του ἄσπρα δόντια.

— Θὰ ἤξευρεν ὁμῶς καὶ ἀπὸ πρὶν ὁ πατέρας σας ὅτι ἕνας κλάδος τῆς οἰκογενείας σας κάπου θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν εἶν' ἔτσι; — ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη.

— Ὄ, βέβαια! ἐγνώριζε πᾶς καὶ διατὶ τὰ ἐχάλασαν ἄλλοτε ὁ πατέρας του μὲ τὸν πατέρα σας, καὶ ὑπέθετεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐκλείψῃ αὐτὸς ὁ συγγενικός κλάδος. Ἄ! χωρὶς τὴν φιλονεικίαν ἐκεῖνην...

— Ὅλο τὸ ἄδικον τὸ εἶχεν ὁ παπποῦς σας! ἐβεβαίωσε μὲ ἐπιθετικὸν ὕφος ἡ Ἀνδρέα. — Πιθανόν, — παρεδέχθη ὁ ἐξαδελφος μὲ ὕφος ἀμέριμον καὶ καλοκάγαθον, τὸ ὁποῖον πολὺ περισσότερον ἐξώργισε τὴν ἐξαδέλφην του, παρὰ ἂν τῆς ἀπαντοῦσε περισσότερον θυμωμένα. — Δὲν ἤμουν παρών... οὔτε καὶ σεῖς, διὰ νὰ κρινώμεν λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἄλλως τε, ἂν ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ὁ λαγὸς ἢ τὸ θυμάρι... Τὸ οὐσιώδες εἶνε ὅτι σας ἤυρα, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις ποῦ μὰς χωρίζει δὲν εἶνε μεγάλη...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε; ἀπήνησεν μὲ ξυνομισμένα μούτρα ἡ φαντασμένη. Ἡ θέσις τοῦ πατέρα μου εἶνε μία ἀπὸ τὰς πλείον...

— Ποῖος σὰς ἐρωτᾷ τώρα διὰ τὴν

θέσιν του πατέρα σας... Έγνων την απόστασιν... εις χιλιόμετρα, από την Νιόρ, όπου κατοικώ, έως τον πύργον της Λεπτοκαρυζας, τον οποίον εξωραϊζει ή παρουσία σας. Σας έλεγα λοιπόν ότι, αφού ή απόστασις αυτή εινε ασήμαντος δι' ένα ποδηλάτην σαν εμέ, — διότι είμαι, μ' όλο το πείσμό μου, ποδηλάτης αρκετά καλός, — θα λαμβάνα την ευχαρίστησιν, αν μου τώ επιτρέπετε, να σας κάμνω κάποτε-κάποτε καμμιά επισκεψούλα. Πρέπει όμως να είσθε επιεικής δια τα ελαττώματά μου, από τα όποια το μικρότερον εινε ότι φλυαρώ διαρκώς, σαν καρακάξα... Καί, όλοι το λέγουν εις το σπίτι, πως είμαι ανυπόφορος πολυλογάς, κ' έχουν δίκαιον.

— Αλήθεια ή γλώσσά σας πάει σαν το ροδάκι! παρετήρησεν ή εξαδέλφη, κάπως ήλαρωτέρα από την ώραν που είσθε εδώ, μόλις επρόσθεσα να 'πώ κ' εγώ, κάπου-κάπου κ' ένα λογάκι.

— Τό νομίζετε; Πρέπει μολαταυτα να μάθετε την ιστορίαν της οικογενείας μας κ' ύστερα μου λέτε την ιστορίαν της ιδικής σας, δεν είν' έτσι; Μάθετε λοιπόν ότι ο πατέρας μου εγεννήθη εις τώ Σύδνευ της Αυστραλίας. Όταν εγεννησθώ έτών, ήλθε να σπουδάση ιατρός εις την Γαλλίαν, καί, άμα επήρε τώ δίπλωμά του, επίστρεψε να εξασκήση τώ επάγγελμα εις την Αυστραλίαν, έως την ημέραν που απέθανεν ο πατέρας του, από ήγκεφαλικήν συμφορήν. Τότε ήλθαμε να εγκατασταθώμεν εδώ, όπου, όπως σας έλεγα, έχομεν που μένομεν τρία σχεδόν έτη.

— Η μητέρα σας εινε Αυστραλιανή ή Γαλλίς; ήρώτησεν ή Ανδρέα.
— Ούτε τώ ένα, ούτε τ' άλλο ο πατέρας μου την εγνωρίσε και την ενυμφεύθη εις τώ Σύδνευ εινε όμως Σκωτική καταγωγής, κόρη ενός Σκώτου δημοσίου υπαλλήλου, που ήτο τότε εκεί κάτω...

— Λοιπόν, ο πατέρας σας δεν εινε παρά γιατρός; είπεν ή φαντασμένη, με μίαν πτυχήν εις τα χείλη της, ή οποία εξέφραζε τόν περιφρονητικόν της οίκτον.

— Από μέσα της, παρωμοίαζε τόν πατέρα του εξαδέλφου της με ένα πτωχόν χωρικόν ιατρόν, που έφορούσε τριμμένα ρούχα και χονδροπάπουσα με καρφιά, ο όποιος είχεν έλθη μερικώς φορές εις τόν πύργον δια να την θεραπεύση, όταν έπαθεν από μικροασθενείας, εις τώ διάστημα των παιδικών της χρόνων.

— Παρά γιατρός, είπατε; Και τί παραπάνω ήθέλατε να εινε; Εινε διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής των Παρισίων, και γιατρός με πελατεϊαν, σας βεβαίω, — είπεν ο έφηβος με δικαίαν υπερηφάνειαν.

— Με πολλούς πελάτας ίσως, αλλά με όλίγην περιουσίαν βεβαία.

— Ο εξαδέλφος εφάνη σαν να εμαγεύευσεν την απάντησιν, που έπερε να κάμη εις αυτήν την ανάρμοστον ερώτησιν.
— Με όλίγην περιουσίαν, βεβαίωτα έχομεν όμως τα μέσα να μαγειρεύομε κόντα κάθε Κυριακήν, όπως ο καλός βασιλεύς μας Έρρίκος ο Δ' ήθελε δια τόν λαόν του. Κατά τα λοιπά, ούτε με μέλει, αφού βλέπω όλους τους ιδικούς μου ευτυχείς και γελαστους και υγιείς.

— Ο πατέρας μου συχνά μου είπεν ότι ο πλούτος δεν αποτελεί την ευτυχίαν και έχει, πιστεύω, πληρέστατα δίκαιον, διότι, μ' όλην την σχετικήν πεινίαν μας, είμεθα πολύ ευχαριστημένοι από την τύχην μας και δεν θα ήθέλαμεν να την αλλάξωμεν.

— Επεκράτησεν επί τινας στιγμάς σιωπή μεταξύ των δύο εξαδέλφων. Πρώτη ώμίλησεν ή Ανδρέα, δια να ερωτησθί εξαφνα:

— Δεν έννοώ, πως ο πατέρας σας δεν έσκέφθη ένωρύτερα να σχετισθί με τους συγγενείς του. Από άκαταδεξίαν, βεβαία, — δεν είν' έτσι;

— Από άκαταδεξίαν! Φαντάζεσθε λοιπόν ότι ο πατέρας μου, επειδή εινε ιατρός, θεωρεί τόν εαυτόν του ανώτερον από τόν πατέρα σας, ώστε να μη καταδέχεται να του κάμη μίαν επίσκεψιν... έντός αν πρόκειται περι ιατρικής επίσκέψεως;

— Βεβαίως όχι, απήντησεν ή Ανδρέα, ή οποία δεν ήσθάνθη πόση ειρωνεία υπήρχεν εις αυτήν την παρατήρησιν του εξαδέλφου της' ίσως όμως να έσκέφθη τώ αντίθετον, ότι ήμεεις είμεθα τάδεως παραπολύ ύψηλής ώστε να...

— Α! πολύ πιθανόν, είπεν ο έφηβος με χλευαστικόν μειδιάμα. Όπωςδήποτε, εγώ θα τόν ερωτήσω, άμα έπιστρέψω σπίτι μας...

— Μ' όλην την άταξίαν των φορεμάτων του, τα όποια μέσα εις εκείνο τώ πλούσιον άμάξι, εφαινοντο περισσότερο έλεινα και ήσαν εις άκραν αντίθεσιν προς τώ κομψόν και ολοκαίνουργο φόρεμα της δεσποινίδος Δεβουσύ, ο νέος ποδηλάτης έφέρετο μ' όλην την άνεσίν του, χωρίς κοινωνικώς ύποδεέστερος. Αρχισεν άφελέστατα να σφυρίζη ένα σκοπόν όπερέτασ' έπειτα, δια ν' αποδείξη καλλίτερα εις την εξαδέλφην του ότι δεν είχε συκοφαντήση τόν εαυτόν του, όταν είπεν ότι ήτο αδύροβωτος πολυλογάς, της διηγήθη τας διαφόρους περιπετείας της ενδρομής του από τώ Σανζαί έως τώ μέρος, όπου εν ανατίναγμα του ποδηλάτου τόν έσφενδόνισεν επάνω εις τόν σωρόν των πετρών.

— Ημουν αληθινά κακότυχος, που έφαγε ή πλάτη μου χώμα, ακριβώς ένώ έπλησίαζα εις τώ τέμα!
— Πως τώ επάθατε αυτό;

— Καθώς έστρεφα όλοταχώς την άγκωνήν του δρόμου, έπεσα μέσα στες πέτρες, όπου με είδατε που έστεκόμουν. Έχάλασα τώ ποδήλατο, έσχισα τώ παντελόνι μου στο γόνατο και... άλλου, και θαρρώ πως έστραμπούλισα σοβαρά και τώ πόδι μου.

— Δυστύχημα με τα όλα του!
— Μάλιστα! έλπίζω όμως ότι, τώ κατ' έμέ, μετά δύο ή τρεις ημέρας θα είμαι καλλίτερα.

— Λοιπόν, εξαδέλφε, φαίνεται πως θα σας φιλοξενήσωμεν λιγάκι περισσότερο, παρ' όσον έσχεδιάζατε' αλήθεια; ήρώτησεν ή Ανδρέα.

— Δέξασοι ο Θεός, εξαδέλφη μου! Βλέπω ότι αρχίζετε να συνηθίζετε με την συγγενείαν μας.

— Ημουν κάπως προετοιμασμένη, παρετήρησεν ή Ανδρέα' είχα ακούση να γίνεται λόγος για σας, και πως θα ήρχεσθε με τώ ποδήλατον' κ' έτσι σας εγνωρίσα άμέσως. Ο κ. Γάστων μου είπε πολλά τα καλά για σας — έπρόσθεσεν, αφού εκόμπισσε λιγάκι — ύποστηρίζει μάλιστα ότι θα ήτο πολύ ευχάριστον δι' έμέ, αν σεΐς κ' εγώ ήμεθα πραγματικώς συγγενείς.

— Α! μεγάλη ή καλωσύνη του! απήντησεν, όλος γέλια, ο εξαδέλφος' ήμπορούν όμως και οι φίλοι σας, και με τώ δίκη των άλλως τε, να λέγουν ότι εγώ κυρίως πρέπει να χαρώ δι' αυτήν την περιστάσιν. Έσεΐς τί λέτε, εξαδέλφη;

— Διόλου άπίθανον...

— Επί τέλους, ως παραδεχθώμε, αν θέλετε, ότι εινε ευτύχημα και για τους δυό μας. Αν έχομε λάθος, αυτό θα φανή αργότερα' προς τί να συζητούμε από τώρα αυτό τώ σοβαρόν ζήτημα; Δεν συμφωνείτε;

— Την στιγμήν αυτήν, τώ άμάξι έφθανεν εμπρός εις την καγκελωτήν θύραν του κτήματος και επροχωρούσεν εις την δενδροστοιχίαν, την τελείως ίσοπεδωμένην κάτω και στρωμένην με λεπτήν άμμον, την οποίαν οι τροχοί έχάραξαν με δύο παραλλήλους ταινίας.

— Ηλθαμε! εφώνασεν ή Ανδρέα, κ' επήδησε κάτω, ελαφρά σαν τώ πουλάκι. Α! τί εκπληξίς δια τόν πατέρα μου!

— Ο εξαδέλφος ήθελε να πηδήση και αυτός' ήναγκάσθη όμως, δια να καταβή, να λάθη άπειρους προφυλάξεις' τώσον τόν έπόμενε τώ πόδι του, όταν ήθέλησε να τώ στηρίξη κάτω.

— Εύρηκαν τόν κ. Δεβουσύ εις την βιβλιοθήκην του, κοντά στην αναμμένην φωτιά' ή Ανδρέα όμως εκείνην την στιγμήν ήτο παραπολύ άπησυχολημένη, ώστε να προσέξη εις την υπερβολικήν θερμότητα του δωματίου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΠΑΝΗ

(Συνέχεια ίδε, σελ. 46' και τέλος.)

— Παρουσιάζεται και τώ δεύτερο πόδι, έπειτα ένα χέρι, άλλο ένα χέρι, ένα κεφάλι, τέλος ένας ολάκαιρος άνθρωπος και καταμαυρος μάλιστα, αληθινός διάβολος.

— Α! α! Πιπάνη... Μου έγινες κι' άλλας νοικοκύρης του πύργου! Και δεν ξέρεις πως πρέπει να τόν κερδίσης στ' παιγνίδι... Να τα ζάρια. Για να δούμε, ποιός θα χάση;

— Πάει καλά! Θαρρείς πως φοβούμαι να παίξω μιά παρτίδα;

— Φυσικά, ο σκουπας μας κερδίζει.

— Αί, φτάνει πιά, λέγει' ένύσταξα.

— Έλα, έλα ακόμα! τόν παρακαλεί ο μαύρος άνθρωπος.

— Επί τέλους ο Πιπάνης θυμώνει και βάζει τες φωνές:

— Ούπ! ούπ! Γρήγορα μέσ' τόν τορβά μου!

— Θέλει; δεν θέλει; ο διάβολος, χώνεται μέσα. Δεν ήτανε όμως μοναχός του εις τώ κτήμα. Παρουσιάζεται με τόν ίδιον τρόπον και δεύτερός διάβολος, και γυρεύει να παίξη κι' αυτός.

— Δικαιώμά σου, απαντά ο χωριάτης. Σε ειδοποιώ όμως ότι δεν σου παίζω παρά ένα παιγνίδι, γιατί είμαι κουρασμένος.

— Παίξεις, και κερδίζει πάλιν.

— Αί, δρόμο τώρα, διαβόλο μου! Πήγαινε να στοιχειώσης άλλο σπίτι. Τί! ακόμα εδώ είσαι;... Α! διάβολε, τώρα σου δείχνω εγώ! Ούπ! ούπ! Γρήγορα στόν τορβά μου!

— Έρχεται και τρίτος Έξαποδός. Ο καλοκαρδός μας ο Πιπάνης, για να μήν τόν κακοκαρδίση, παραδέχεται πάλιν να παίξη. Κερδίζει πάλιν, και προσκαλεί τόν χαμένον να του άδειάση την γωνιά. Δεν ύπακούει εκείνος, και ο Πιπάνης τόν στέλνει να βρή τούς συντρόφους του. — Ούπ! ούπ!

— Τώρα πιά ο τορβάς εινε γεμάτος. Ο Πιπάνης τόν κρεμνά στ' σίδερο της πόρτας, πλαγιάζει κ' έτοιμάζεται να κοιμηθί. Κοντεύουν ξημερώματα. Τέλος πάντων, θα ραχατέψη ο άνθρωπος. Χαμένες έλπιδες! Δεν βγαίνουν άλλα στοιχειά, οι διαβόλοι όμως εινε κλεισμένοι στόν τορβά, και από εκεί μέσα χαλούν τόν κόσμο στα κλάμματα και τα παρακάλια. Τάζουν ό,τι φαντασθήτε για να ελευθερωθούν.

— Ο πρώτος λέγει:

— Άνοιξέ μου, Πιπάνη, και σου δίνω ένα βαρέλι χρυσάφι.

— Ο δεύτερος προσθέτει:

— Αν μ' ελευθερώσης, θα πάρης μιά βαρέλα γεμάτη άσχημι.

— Ο τρίτος άναστενάζει:

— Πνίγμαι, Πιπάνη! Βγάλε με,

και θάχης από έμένα μιά κάσα γεμάτη διπλά φλουριά.

— Το νού μας! συλλογίζεται ο Πιπάνης. Πρέπει ν' ανοίξω τα μάτια μου και να μή τούς άφίσω παρά έναν-ένα... Προσοχή χρειάζεται! οι διαβόλοι εινε σαν τους ανθρώπους: τάζουν, και ύστερα τρέχα πιάσε τους!

— Αυτήν την φοράν, ένας-ένας, του έφεραν τα λύτρα των κ' έκαμαν όρκο πως θα φύγουν και δεν θα ξαναπατήσουν πιά στόν πύργο.

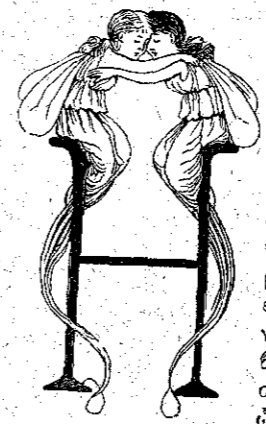
— Άμα έχόραξε ή αύγή, ο Πιπάνης μας άπλωσε την άρδια του κ' έξεκουράστηκε. Υπνος όμως δεν του ήλθε. Η χαρά του που επλούτησε του είχε φέρη πυρετόν.

— Όταν, την άλλην ημέραν, ο ευγενής άρχοντας και ή κόρη του ήλθαν κ' έμβήκαν, δειλοί και φοβισμένοι, εις τόν πύργον, όπου έπεριμέναν ναβούν ένα λείψανο, είδαν τόν χωριάτην μας, που έκασθάνε, χαρούμενος και γελαστός, εμπρός στους θησαυρούς του.

— Τί έτρεξες; είπαν. Τί είν' αυτά;... (Έπεται τώ τέλος) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατά τώ τσυχών του Μίνουοισι.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΑΝΤΑΧΙΟΝΙΑ

— Αγαπητοί μου, ΜΙΚΡΑ Κάκια εισορμά πρώτ' εις τώ δωμάτιόν μου, πηδά εις τώ κρεβάτι μου, από εκεί σκαρφαλώνει εις ένα παρθουράκι, που εύρίσκειται επάνω από τώ κρεβάτι, ανοίγει τώ σκούρο, και έν ώ εισορμά τώ.

— πως της ημέρας, υπόλευκον και θαμβόν, μου φωνάζει:

— Μπαμπά! σήκω! σήμερα πέφτει χιόνι!

— Άλήθεια;! έρωτώ περιχαρής, ως να μου άγγηγειλαν ότι μου έπεσε τώ Λαχειόν.

— Μα νά! ιδές! τώ βουνό εινε κάτασπρο!

— Ανασηκώνομαι και κυττάζω από τώ παρθουράκι... Άλήθεια, ο Υμηττός, ο γείτονας μας, εινε όλος λευκός από τα χιόνια, και από τόν στακτερόν ουράνον πίπτουν άραια νιφάδες, χορεύουσαι ήσυχώς εις τόν παγωμένον και άκίνητον άέρα. Χιονίζει! χιονίζει! Και φαίνεται ότι θα τώ στρώση. Τί χαρά!...

— Και προεξοφλών την έντύπωσιν, βλέπω, δηλαδή φαντάζομαι από τώρα την πόλιν λευκήν όλην όπως τώ βουνόν, τους δρόμους, τας στέγας, τα δένδρα, τα πάντα τυλιγμένα εις ένα λευκόν και μαρμαίρον σινδόνι, την έπίσημον και μεγαλοπρεπή στολήν των χειμερινών τοπιών, υπό την οποίαν τώσον σπανίως παρουσιάζεται τώ ιδικόν μας... Και ένώ ή μικρά Κάκια γελά και χειροκροτεί προς τώ θέαμα, γελώ κ' εγώ και χειροκροτώ μαζί της, κ' αισθάνομαι την παιδικήν της χαράν να πλημμυρή και τα ιδικά μου στήθη, και γίνομαι δια μίαν ώραν παιδί, πλάσμα δηλαδή άμεριμνον κ' ευτυχισμένον...

— Ολίγα νιφάδες, χορεύουσαι εις τόν άέρα, και ή έλπίς ότι μετ' όλίγον θα γίνουν πολλά, ήρκεσαν να με μεταβάλουν ως δια μαγείας και να με χαροποιήσουν τώσον. Ναι, είναι διαμιξές άμεριμνος κ' ευτυχής σαν παιδί. Και την κοπιώδη εργασία, ή όποια μ' έπερίμενε κάτω, και τας μερίμνας και τας λύπας της ημέρας, όλα τα έλησμονούσα. Έλησμονούσα ακόμη και τώ δριμύ ψυχός, τώ όποιον θα έκαιμεν αύριον ή μεθαύριον, όταν αι χιόνες αύται θα έτίχοντο... Και δεν έβλεπα εμπρός μου παρά την ευτυχίαν ενός ώραίου βουνού χιονισμένου, και τας νιφάδες αι όποιαί έπιπταν όλονέν πρόσπαθούσαι να συγκαλύψουν την πόλιν.

— Άλλ' άρά γε θα τώ κατώρθωσαν; Αυτή υπήρξεν ή πρώτη μου άνησυχία και μερίμνα. Και ήνοιξα τώ παρθουρον, δια να επισκοπήσω τόν ουράνον και την γήν, και να μαντεύσω... Ίσως ναι... Ίσως όχι... Οι δρόμοι εινε ακόμη λασπωμένοι και αι νιφάδες διαλύονται μέσα εις αυτήν την λάσπην. Ίσως αν γίνουν περισσότεραι... Τα σύννεφα εινε άφθονα, πυκνά... Καθόλου άπίθανον ναπολαύσωμεν σήμερα τώ έξοχον θέαμα... Και με την έλπίδα αυτήν, ή όποια θάρρηση ίσως να πραγματοποιήθη, έρχεται ή ώρα της εργασίας και κήθημαι να σας γράψω την παρούσαν μου... Μετ' όλίγον διακόπτω, σηκώνομαι και κυττάζω πάλιν από τώ παρθουρον. Τιποτε! Αί νιφάδες εινε τώρα άραιότεραι. Κάπου-κάπου φαίνεται καμμιά σαν άσπρη μύγα... Α! τα ώραία άνθη του Βορρά, πόσον εινε σπάνια εις την χώραν μας! Ούτε μίαν ημέραν λοιπόν δεν θα θαυμάσωμεν την μαγικήν αυτήν άνησυν μέσα εις τόν άέρα τον κήπον της πόλεως, αλλά θα την βλέπωμεν μόνον μακρόθεν, εις τας άπροσίτους κορυφάς των βουνών;

— Έτσι φαίνεται... Έκτός αν, προς τώ βράδυ αι νιφάδες πυκνώσουν και τότε γίνη τώ θαύμα... Ναι, αλλά δεν εμπροσώ να περιμένω. Πρέπει να τελειώσω την επιστολήν μου. Όταν θα την διαβάσετε, σεΐς πλέον θα

— Μετ' όλίγον διακόπτω, σηκώνομαι και κυττάζω πάλιν από τώ παρθουρον. Τιποτε! Αί νιφάδες εινε τώρα άραιότεραι. Κάπου-κάπου φαίνεται καμμιά σαν άσπρη μύγα... Α! τα ώραία άνθη του Βορρά, πόσον εινε σπάνια εις την χώραν μας! Ούτε μίαν ημέραν λοιπόν δεν θα θαυμάσωμεν την μαγικήν αυτήν άνησυν μέσα εις τόν άέρα τον κήπον της πόλεως, αλλά θα την βλέπωμεν μόνον μακρόθεν, εις τας άπροσίτους κορυφάς των βουνών;

είξευρετε αν το εστρωσε η όχι, και αν συνεδη το πρωτον, σεϊς θανακωνισωσετε τας εντυπωσεις σας προς την Διαπλασιν, θα μως περιγραψετε το θεαμα και θα μως ειπητε πως επηγεν... ο χιονοπόλεμος.

Το οποιον και σας ευχομαι εγκαρδιως, διότι μια ημέρα χιονισμένη εις τας Αθήνας εινε πραγματικως μεγάλη απόλαυσις, και ακριβως δια το σπάνιον και έκτακτον του φαινομένου, διότι καθως γνωρίζετε, περνούν πολλάκις δύο και τρία χρόνια χωρίς να χιονισή διόλου...

Μη φαντάζεσθε όμως δια τουτο, ότι τα παιδιά που ζούν εις βορειότερα κλίματα, εινε τον χειμωνα πλέον ευτυχισμένα από σας. Καθόλου! Αν το πολυ κυριελέησον το βαρύνεται και ο Θεός, κατά την παροιμίαν, το πολυ χιώνι το βαρυνονται οι άνθρωποι. Και υπάρχουν μέρη όπου η λευκή και άγνή χιών, η θελκτική αυτή «γύμφη του Βορρά» η πολυπόθητος, εινε απλούστατα μια πληγή. Όλα, βλέπετε, εις τον κόσμον εινε σχετικα.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ Υ. Γ. Το στρώνει! το στρώνει! Ζήτω ο χιονοπόλεμος!...

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Άσχημα νέα, παιδιά μου. Ο Καραμπαμπούλας εινε άρρωστος, πολυ άρρωστος!

Μήπως δεν τον ωφελει η φυτοφαγία, που τον κατεδικασε, στα καλά καθούμενα, ο κύριος Όλδασπρος; Μήπως τον ενοχλει η μαύρη του συνείδησις, που έδωξε τον πιστόν του. Οταμπήν, τον τσιμπουκοκράτην, που του εγέμιζε τόσον καλά το τσιμπούκι του,

ένω αυτός του εγέμιζε την πλάτην με κλωτσιές;

Δεν συμβαίνει ίσως τίποτε από αυτά. Το βέβαιον εινε ότι, από την ημέραν που έκαμε παλάβρα με τον κύριον Διακετήν, ο Καραμπαμπούλας έχασε την διάθεσίν του· δεν κοιμάται, δεν τρώγει και αδυνατίζει, ο καιμένος! Και, μέρα-νύχτα, κυττάζει, σαν αποδλακιωμένος, κάτι τι που δεν φαίνεται, που δεν το βλέπουν οι άλλοι. Και από το στόμα του δεν βγαίνουν άλλα λόγια, παρά αυτό και μόνο:

— Τοκίνητο! τοκίνητο! τοτοτοτοτοκίνητο!

Και όλος ο κόσμος τρέμει εις το βασίλειον του Καραμπαμπούλα, διότι όμα ο Καραμπαμπούλας εινε άρρωστος, πεθαίνουν σαν τες μύγες... οι άλλοι άνθρωποι του χωριού του.

Έξαφνα, ένα πρωί, μεγάλη φασαρία γίνεται εις το χωριό. Ο Καραμπαμπούλας, με μεγάλην πομπήν και παράτα, πηγαίνει εις το δάσος. Πηγαίνει να προσκυνήση το εἶδωλον της μεγάλης θεάς Ατουπίκας, και να της προσφέρει δώρα.

Νά τος έρχεται, με όλους τους μεγάλους αδικούς του.

Έμπρός-έμπρός πηγαίνει ο Μεγάλος Δήμος, με την σπάθα του και με την ωραία στολή του, που μοιάζει με κοστούμι του μπάνιου, ένω εις το κεφάλι του φορει μίαν ωραίαν περιεφραλαίαν, που μοιάζει με φόρμαν, σαν εκείνες όπου ψήνουν οι ζαχαροπλάσται τες τούρτες...

Έπειτα έρχονται οι άρειμάνιοι στρατηγοί των λογχοφόρων, ο καθένας με την ιδιαιτέραν στολήν του, και με τα δώρατα, που μοιάζουν πολυ με σουβλες του ψητού. Ο πρώτος του δεξιού έχει ένα άσπρον θώρακα, σαν γυναικειον κορσέν· ο πρώτος του άριστερου φορει μαυρο φράκκο, άσπρο πανταλόνι, και το κολλα-

ρισμένο υποκάμισό του, χωρίς κολλάρο και μανικέτια, του κρέμεται απ' έξω από το πανταλόνι, χάριν περισσοτέρας μεγαλοπρεπειάς· ο τελευταίος του δεξιού σκεπαίζει την κοιλάρα του με μίαν ευρωπαϊκήν τουδέρταν με βουλες, ένω ο τελευταίος του άριστερου φορει ένα κοντό βρακάκι δρομέως και ένα γελέκο, καθως και άσπρα μανικέτια χωρίς υποκάμισο. Άλλα τα κράνη των εινε κάτι τι θαυμάσιον. Δεν σας λέγω τί εινε. Τα βλέπετε μόνοι σας εις την εικόνα.

Έρχεται κατόπιν ο μέγας τελετάρχης, με το σκήπτρον του Καραμπαμπούλα. Το σκήπτρον εινε ένα μακρόν μακρόν τενεκεδένιο ποτιστήρι, και ο τελετάρχης φορει μίαν άσπρην υποκαμισάν ντεκολτέ...

Ακολουθούν δύο μικροί τσιμπουκοκράται, τα τσιράκια του διωγμένου Όταμπή, και ο αρχιμουσικός της αυλής με την λύραν του, πηδηχτός και χορευτός.

Τέλος, ο ίδιος ο Καραμπαμπούλας, επάνω εις το φορετόν του, με την μεγάλην στολήν του, με την μαϊμού του, και με τους ριπιδοφόρους του, που κρατούν μακρυά φυσερά και του κάνουν αέρα.

Άλλά, ποιοι να εινε εκείνοι οι δύο, που έρχονται υστερα από τον Καραμπαμπούλα και πριν από τα δώρα—τα δώρα που εινε δόντια ελεφάντινα, και φλασκιά με μέλι και νερό, και κλουδιά με πετεινούς και όρνιθες;

Κάθονται και οι δύο, καλοζαπλωμένοι αναπαυτικα εις τα φορετά των, που τα σηκώνουν μεγάλοι αδικικοί, όπως βλέπετε από τα λαμπρά φορέματά των. Και φαίνονται και οι δύο πως δεν φοβούνται ουτε σέβονται όσον πρέπει την Κατάμαυρην Μεγαλειότητά του...

(Έπειτα συνεχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄ (Συνεχεια)

Τα δύο παιδιά όμοιαζαν παραπολυ εις το πρόσωπον· ειχαν τα ίδια μάτια, ανοικτογάλανα που έλαμπαγ, σαν από πυρετόν, το ίδιον ήλιοκαμμένον χρώμα, τα ίδια τραχεια χαρακτηριστικά· το άγορι ειχεν εις το άριστερό μάγουλο ένα βαθύ σημάδι από παλαιάν πληγήν.

Έστένοντο ατάραχα, κατά το φαινόμενον, ένω ο Σέσιλ Ρόδς διηγείτο την απόπειραν που έκαμαν δια να τον απαγάγουν.

Το σχέδιόν των ήτο απλούν, και εύκόλον ήτο να επιτύχη· ειχαν σκοπόν να

πετάξουν ένα βρόχον και να πιάσουν εύμορφα-εύμορφα τον άρχοντα του Ρόδεσμποσκ, την στιγμήν που θα έβγαينه το βράδυ να κάμη τον τακτικόν του περιπάτον εις το έρημον χωριόν· να τον απαγάγουν με την βοήθειαν μίας συμμορίας, κρυμμένης εις το γειτονικόν δάσος, και κατόπι να φθάσουν, αν το κατώρθωσαν, έως το πλησιέστερον άρχηγείον των Μπόερς, όπου θα έκρατούσαν τον αιχμάλωτον, ως όμηρον πρώτης τάξεως.

Δεν επέτυχεν όμως η έπιχείρησις· την επρόδωσεν ένας Κάφρος, που εγνώριζε το μυστικόν. Τα δύο παιδιά συνελήθησαν ένω έτριγύριζαν εις τα περίεξ του πάρκου και ώδηγήθησαν εις την κοιτίαν· έφυγαν όμως, την άλλην ήμέραν, από εκεί με θαυμάσιαν έπιτηδειότητα.

Τα εξανάπιασαν και δευτέραν φοράν και τώρα πλέον δεν θα έβγαιναν από εκεί, παρά δια να μεταθούν εις την Πόλιν του Άκρωτηρίου υπό ισχυράν στρατιωτικήν συνοδίαν.

Άληθινά, ειπεν εις το τέλος ο Σέσιλ Ρόδς, αυτό το μικρόν έπεισόδιον ζωγραφίζει με αρκετήν ακρίβειαν την σημερινήν κατάστασιν των πραγμάτων εις την Νότιον Αφρικήν· ο άγων του αδυνάτου Μπόερ κατά του ισχυρού Άγγλου εινε σαν την απόπειραν που έκαμαν αυτά τα παιδάκια εναντίον του Βασιλέως των Αδαμάντων. Συνωμοτούν, αποτυγχάνουν, αμύνονται, πιάνονται αιχμάλωτοι, δραπετεύουν, αγωνίζονται έως την τελευταίαν στιγμήν, επί τέλους όμως αναγκάζονται να όμολογήσουν ότι ενίκηθησαν, και μετανοούν· διότι δεν ήρχισαν με την ύποταγήν, την όποιαν επέβαλλει η ανάγκη...

— Ά! όχι! εφώναξαν τα δύο Μπόερόπουλα, όχι! δεν μετανοούμεν δια τίποτε, δεν ύποτασσόμεθα!

Το κορίτσι εσιώπησεν, ο σύντροφός της όμως επρόσθεσεν:

— Ημεϊς, τα Δίδυμα του Τρανσβααλ, που πολεμούμε δύο χρόνια, που έχασαμεν τα πάντα εις τον πόλεμον· τον πατέρα μας, σκοτωμένον εις το Βόσφο· την μητέρα μας—ήτο Γαλλίς, και απέθανεν εις έν από τα έλεσινά στρατόπεδα, όπου οι Άγγλοι την έσυραν άρρωστην και την έμάνδρωσαν· τον αρραβωνιαστικόν της αδελφής μας, τους φίλους μας, το σπίτι μας, ό,τι ήτον η φιλότης της ζωής μας, — ημεϊς δεν μετανοούμεν, δεν ύποτασσόμεθα, θ' αποθάνομεν χωρίς να δειλιάσωμεν ουτε στιγμήν, διότι πιστεύομεν εις την έπιτυχίαν του αγώνος μας! Ο Θεός εινε μαζί μας, και Αυτόν, ουτε ο χυσός ουτε τα μεταλλεία δεν τον αγοράζουν. Νικημένοι ίσως σήμερα, θα σηκαιοθόμε πάλιν μίαν ήμέραν και θα σας διώξωμεν από

αυτό το Τρανσβααλ, που εινε δικό μας, που μόνοι ημεϊς έχομεν το δικαίωμα να κατέχωμεν.

— Όλα αυτά εινε αισθηματικά όνειρα, απήντησεν ο Άγγλος πολιτικός, ως να μη ελάμβανεν ύπ' όψιν την ήλικίαν του συζητητού. «Άγωνίζου για να ζήσης»—και όμως η ζωή μένει πάντοτε εις τον ισχυρότερον... Πως σε λέγουν;

— Χάνς Ρίσιικ· την αδελφή μου, Έλζα· ο πατέρας μου ήτο λοχαγός υπό τας διαταγάς του άνδρείου Γάλλου στρατηγού Βιλλεμπουά-Μαρτίλ· ανήκομεν και οι δύο μας εις το σώμα του Τζάκ Χίνδων, του άρχηγού των έκτροχιαστών».

Θα σου φύγωμε για να ξαναπιάσωμε τα τουφέκια, και, αν παρουσιασθή περιστάσις, πάλιν θα δοκιμάσωμεν να σ' αιχμαλωτίσωμεν, διότι η ζωή σου θα έγγυάται δια παραπολλούς αδελφούς μας, —σαν να ήξιζε τάχα η ζωή ενός δυνα-

του του κόσμου περισσοτέρον από την ζωήν δέκα ανθρώπων, που το λέγει η καρδιά των!

Έσιώπησε· σιωπή γεμάτη αγωνίαν έκλεισεν όλων τα στόματα. Οι Γάλλοι ειχαν συγινηθή μέγχι βαθύων και ήθελαν να μεσολαθήσουν ύπερ των δύο τολμηρών μικρών, δεν εγνώριζαν όμως πως να το κάμουν, δια να μην έρεθίσουν την δικαίαν όργην του οικοδεσπότη. Μόνος άπαθής, ο Σέσιλ Ρόδς, επηγαίνοήρχετο με γοργά βήματα, χωρίς να δείξη διόλου την δυσαρτέκειαν, την όποιαν τω ειχε προξενήση αυτό το έπεισόδιον.

Ο Ίανός πρώτος έλυσε την σιωπήν:

— Δώσε μου τους, σε παρακαλώ.

— Τι να τους κάμης;

— Να τους αφήσω ελευθέρους, απήντησεν ο Ίανός με παρηρησιαν.

— Ποτέ!

— Δεν βλέπεις λοιπόν ότι δια τους νικητάς των, έχθροι σαν αυτούς εδώ, φέρουν μεγαλειότεραν δόξαν ελευθεροι παρά δεσμώται;

Ο Σέσιλ Ρόδς δεν απήντησεν· οι Γάλλοι ενόμισαν ότι εσχόπευε να ενδώση, και, μολονότι η θέσις των, ως έπισκεπτών εις το Ρόδεσμποσκ, δεν τοις επέτρεπε να μεσολαθήσουν, ήνωσαν και αυτοί τας παρακλήσεις των εις την αίτησιν του μικρού μαύρου.

— Λυπούμαι απείρωσ που θα σας δυσαρεστήσω, αλλά μου εινε αδύνατον να

αποδώσω την ελευθερίαν εις αυτά τα άμυαλα παιδιά, αφού τόσον άσχημα σκοπεύουν να την μεταχειρισθούν, — απήντησεν ο Βασιλεύς των Αδαμάντων, με το μειδιάρια μόν εις τα ζέλην, αλλά με τόνον άκάμπτου αποφάσεως.

Ο Ύβων έσφιξε τους γρόνθους του· εδάγκασε τα χείλη του. Ο Γιάγκος και ο θεός του έρριψαν βλέμματα οίκτου εις τα δίδυμα. Ο Ίανός αντήλλαξε με τον Μόναν μερικάς φράσεις εις ξένην γλώσσαν, και κατόπιν ειπε δυνατά:

— Εν όνόματι του Βόρδος Βολκώφ, σου ζητώ την ελευθερίαν των δύο αδελφών.

Το άπαθές προσωπεϊόν του σιδηρού εκείνου ανθρώπου συνεσπάσθη· η σφοδρά έσωτερική πάλη των αισθημάτων του έρρυτίδωσε την μορφήν του· συνεκρατήθη όμως ο Βασιλεύς των Αδαμάντων, και απήντησε με προσποιητήν ήρεμίαν.

— Σου την δίδω. Ένα λόγον έχω έγώ. Και εινε είκοσι χρόνια τώρα, που τον έδωσα ως ύπόχρεως εις τον Βολκώφ, χωρίς αυτός να μου ζητήση τίποτε άκόμη. Προς χάριν του, Χάνς και Έλζα Ρίσιικ, έισθε ελευθεροι. Υπόσχεσθε ότι δεν θα λάβετε πλέον τα όπλα;

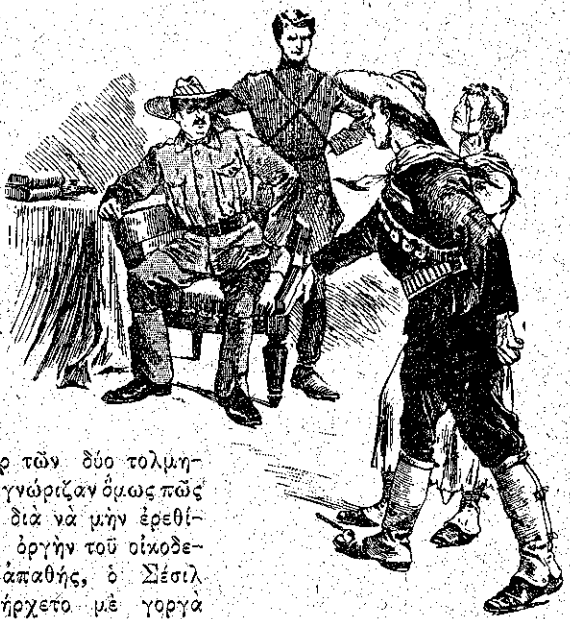
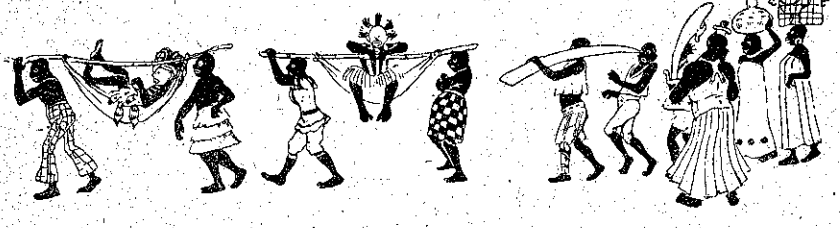
— Όχι, απήντησαν χωρίς διαταγήν δύο φωναί. — Δεν μετανοούμεν, δεν ύποτασσόμεθα! (Σελ. 53, στ. α΄.)

Το επερίμενα... αδιάφορον όμως, πηγαίνετε! Ά! μίαν συμβουλήν... Αφού κατ' ανάγκην θα νικηθήτε, διατί να έπιμένετε εις πόλεμον, τον όποιον κ' έγώ ο ίδιος σήμερα θα ήμουν ανίσχυρος να σταματήσω, αν μου ήρχετο διάθεσις, — και δεν έχω καμμίαν διάθεσιν! Η Εύρωπή όλόκληρη δεν τολμά να συνασπισθή εναντίον του άγγλικού έθνους... και όμως—επρόσθεσε, με όνειροπόλα βλέμματα, σαν να όμιλοϋσε με τον έαυτόν του—ύπάρχει ένας άνθρωπος, ένας μόνος, Ικανός ίσως, με τας δυνάμεις που διαθέτει, να δώση εις το Τρανσβααλ την όριστικήν νίκην. Ο άνθρωπος αυτός εινε ο Άρχων του Πυρός, αλλά δεν θα παρέμβη...

Η αναλαμπή της ελπίδος, η όποία προς στιγμήν έλαμψεν εις τα μάτια των

«Ο Καραμπαμπούλας με μεγάλην πομπήν.» (Σελ. 52, στ. 6΄.)

«Δεν μετανοούμεν, δεν ύποτασσόμεθα!» (Σελ. 53, στ. α΄.)

διδύμων, έστυσε πάλιν. Είδαν ότι ο Σέσιλ Ρόδς είχε υποκύψει εις την όρμην της ειλικρινείας· αφού έσιώπησεν όμως, σημείον ότι δεν ήθελε να ειπή περισσότερα· και αυτόν τον 'Αρχοντα του Πυρός, αυτοί δεν τον γνώριζαν, δεν ήτο δυνατόν να δοκιμάσουν κανέν διάβημα προς αυτόν, δυνάμενον ίσως να σώση τας δύο Δημοκρατίας· κ' έλεγαν από μέσα των, ποιος άρα γε να ήτο αυτός ο άνθρωπος, ο ίκανός μόνος του να νικήση την πλουσίαν και ίσχυράν 'Αλδιώνα;

Με φιλοφροσύνη συγκερασμένη με θαυμασμόν, ο Ναπολέων της Ευέλπιδος 'Ακρας έχαιρέτισε τους τώως αιχμαλώτους του: 'Επειτα έστρεψε προς τους ξένους του, και εξηκολούθησε την συνομιλίαν, την οποίαν είχε διακόψη ο άκαιρος έρχομός των Μπόερς.

— Όπως σάς έλεγα, κύριοί μου, από την άρχήν έως το τέρας του ταξιδίου σας, θα έχετε την προστασίαν της άγγλικής έξουσίας, χάρις εις τας συστάσεις, τας οποίας θα έπισυνάψω εις τὰ διαδοχικά σας. Θεωρώ τον έαυτόν μου εύτυχη, διότι σάς προσφέρω αυτήν την μικράν εκδούλευσιν. Ο Μόνας και ο Ίανός ήλθαν χθές να μου προαγγείλουν την επίσκεψίν σας και μου έδωσαν δια σας όλας τας απαιτούμενας πληροφορίες· έγνωρίζω μάλιστα πολύ καλά την ζωήν ανυπαίθριαν του κ. Ίδων Κλοαρέν προς τους Μπόερς. Γνωρίζω ότι πηγαίνετε όπου σάς εκάλεσεν ο Βόρις Βολκώφ, εις τον όποιον είμαι ολοψύχως άρρωσιωμένος. Θα κάμετε την γνωριμίαν ενός ανθρώπου πολύ μυστηριώδους· δεν σάς λέγω τίποτε άλλο δι' αυτόν, δια να σάς άρξω την εκπληξίν της πρώτης συναντήσεώς σας μαζί του... (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΣΥΓΓΕΦΟ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ένθ ό ήλιος έσβυνε
 Όπισώ άπ' τα βουνά,
 Έφάνηκε ένα σύγνεφο
 Στόν ουρανό ψηλά.

Κ' είπε το μαύρο σύγνεφο:
 — Ω ήλιε, ούτε για λίγο,
 Νά λάμψης τώρα δεν μπορείς,
 Σε σβένω εγώ, σε πνίγω.

Κι' ό ήλιος του άποκριθήκε·
 — Χάρου την τέτοια νίκη,
 Τώρα που φεύγω εγώ άπ' τη γη,
 Σου πρέπει και σου άνηκει...

Σάν σύγνεφα που προκαλούν
 Τόν ήλιον όταν σβένη,
 Έτσι στόν κόσμο φέρνονται
 Συχνά κ' οι τιποτένιοι.

(Από το 'Ιταλικόν)
 ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

**Ο ΑΘΗΝΑΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ
 ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ 29ΟΥ ΕΤΟΥΣ
 ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"**

[Τὰ τόσον τιμητικά δια την «Διάπλασιν» άρθρίδια, τὰ όποια θ' αναγνώσετε κατωτέρω, δεν είνε βεκλάμα έξ εκείνων, αί όποια δημοσιεύονται εις τας έφημερίδας επί πληρωμή ή παραλήσει συντασσόμενα υπό του ένδοξαφρομένου. Τά έργασαν άνεπημέριστος οι συντάκται των αθηναϊκών έφημερίδων—και των περισσότερων **αυτοί οι διευθυνταί ιδιοχείρως**,— μόλις έλαβον τον τόμον του 1906, τον όποιον τοίς έστειλάμεν την πρωτοχρονιάν χρουσόδετον, δια να τον εξετάσουν και να εκφέρουν περί της «Διαπλάσεως» την γνώμη των. Άναδημοσιεύομεν λοιπόν τ' άρθρίδια ταύτα, μετά δικαίας υπερηφανείας, διότι είνε ή ειλικρινής γνώμη του αθηναϊκού τύπου, και κατά συνέπειαν ή κοινή γνώμη, την όποιαν πάντοτε ο τύπος διεκμηνηύει πιστός. Έκφραζόμεν δε προς τους γραψαντας τας θεομώτατας εύχαριστίας μας.]

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,"

Κάτι τι ποδ' αληθινά τιμά τον τόπον μας, την πνευματικήν του κίνησιν, την φιλολογίαν του, είνε ή «Διάπλასιν των Παιδών». Έκδίδεται τώρα 29 χρόνια—ε ί κ ο σ σ ι ε ν ν ε α χ ρ ο ν ι α λέγομεν—και είνε, νομίζομεν, το μακροβιότερον ελληνικόν δημοσίωμα, το όποιον άνελλιπώς, αδιακόπως, συνεχώς εξεδόθη επί τόσα έτη. Οι πρώτοι άναγνώσταί του είνε ήδη πατέρες, βλέπουν τας τριχάς της κεφαλής των να λευκαίνονται, μετ' άλλα έτη θα είνε κάπποι. Και ή «Διάπλასιν» έζη άκμαία, πνευματικώς εύρωστος, δροσερά, γιαγιά γεμάτη χάρην, μητέρα φωτισμένη και προνοητική, σύντροφος θελκτική και εύχάριστος δια τας χιλιάδας των μικρών αναγνώστων της.

Δέν υπάρχει δώρον θραύτερον από τον νέον 28ον τόμον της «Διαπλάσεως», εις την όποιαν από πολιτείαν, κηδομένη της άγωγής των νέων γενεών, έπρεπε και ήθικη άμοιβή, ως δικαία αναγνώρισις, να δοθής. Διότι, ειλικρινώς το λέγομεν, ή «Διάπλასιν» είνε αξία όλων των ένθαυρόντων και όλων των βραβείων, ως κάτι, το όποιον όχι μόνον έζησε τόσον καιρόν, αλλά και καλώς έζησεν—όπερ σπουδαιότερον.

(«Νέον Άστν» 29 Δεκεμβρίου 1906).

28 ΧΡΟΝΙΑ

Έπί δλοκλήρα εικοσιοκτώ χρόνια άνέθρψφε παιδιά, έθελξε παιδιά, έγαλούχησε παιδιά, έδίδαξε παιδιά. Τους έδωσε παιγνίδια φαιδρά, χάρες ψυχικάς, έβαλεν εις το μικρό των κεφάλι σκέψεις, εις την μικράν των ψυχών εικόνας, τὰ δδήγησεν εις μακρινούς περιπάτους, τὰ έπήγε ταξείδι εις τόν ξένον κόσμον, τὰ έμαθε ν' αγαπούν την πατρίδα των, τους γονείς των, τ' άδέρφια των, τον κόσμο, τὰ έμαθε ν' είνε καθαρά, τακτικά, ήμερα, πονετικά, υπερίφρανα και τίμια.

Τώρα συμπληρώνει το 28ον έτος ή μητέρα μας, ή «Διάπλასιν των Παιδών» και εξεδόθη ό λαμπρός της 28ος τόμος. Νά τὰ χιλιάση λοιπόν.

(«Άστν» 28 Δεκεμβρίου 1906).

Η «Διάπλასιν των Παιδών».

Είκοσι και οκτώ έτη εκδόσεως εις την 'Ελλάδα, είνε θαύμα μοναδικόν, και πρώτη έξ όλων ή «Διάπλასιν των Παιδών» κατο-

θώνει σήμεραν να εισέρχεται εις το 29ον έτος της ήλικίας της. Πόσας γενεάς δεν διέθρψφε με την εύχάριστον, την τερπνήν, την διακτικην ύλην της, και πόσοι μικροί της άλλοτε, μεγάλοι της σήμεραν, μετά συγκινήσεως παρακολούθηον τὸ παιδαγωγικόν έργον του αληθούς εφόχου περιοδικού τούτου.

Η παιδική φαντασία ενετρώφισεν εις τας καλλιτεχνικάς σελίδας, εις τας βιαιετς, τας άγνάς, τας οικογενειακάς άρχάς, τας όποιας με τόσην τέχνην κατώρθωσαν να παραθέτουν πάντοτε οι εκδιδόντες την «Διάπλασιν». Ποίος δεν ένθυμείται με πόσην άδημονίαν άνέμενε την Κυρίακήν να απολαύση τὰ εύχάριστα ή συγκινητικά μυστηριώματα, τὰ τερπνά διηγημάτια, τας περιπετειώδεις ιστορίας, τὰ παίγνια τὰ πολυπλοκα, τους διαγωνισμούς και τας τόσας ποικιλίας της καλής «Διαπλάσεως». Και ποίος μικρός τότε άμέριμος δεν ένθυμείται να κατέλθη εις την εύγενή παιδικήν άμιλλαν, την τόσα αγαθά αποτελέσματα πάντοτε επίδειξασαν, σήμεραν δε μεγάλος και πλήρης μεριμνών και φροντιδών, ίσως και βιοπαλαστής, δεν άναπολεί τας γλυκύτατας στιγμάς της περασμένης άνασχολήσεώς του εις το παιδικόν αυτό περιοδικόν...

Σήμεραν ή «Διάπλასιν των Παιδών» εισήλθεν εις το εικοστόν ένατον έτος της ήλικίας της. Άφ' ότου εγεννήθη, όλα μεταβλήθησαν, όλοι ήλλαξαν συνθησεις, μορφή, σκέψεις, γνώμας, τωας, και αυτά τὰ πράγματα άκόμη, μόνη δε ή «Διάπλასιν των Παιδών» άκλόνητος έμεινε να επιτελέσει το έργον όπερ ανέλαβε και όπερ μετά τόσου θάρρους αλλά και τόσης επιτυχίας εξακολούθει. Δι' αυτό περισσότερα από άπλοδς έπαίνους όφειλονται εις τον διευθυντήν της κ. Ν. Παπαδόπουλον και τους συνεργάτας του. Οφείλεται αληθής ευγνωμοσύνη πολλών παιδικών γενεών.

(«Άθήνα» 29 Δεκεμβρίου 1906)

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ παιδικόν περιοδικόν μας, ή «Διάπλასιν των Παιδών» συνεληθώς με τον έφετεινόν ύφρατον τόμον του 1906, το 28ον έτος της εκδόσεώς της. Ποίος 'Ελληνόπαις και ποία 'Ελληνοπούλα δεν διηλήθεν επί των σελίδων της «Διαπλάσεως» τας ύραιότερας και τας βιαιετέρας τέρψεις της παιδικής του ήλικίας; 'Ημεθα παιδιά και έλευκάνθημεν, και όμως ή προσφιλής αυτή σύντροφος των εφηδικών και των νεανικών μας άκόμη χρόνων όχι μόνον διατηρείται άκμαιστάτη, αλλά και από έτους εις έτος προκόπτει εις τελειότητα. Σπανίως πνευματική έργασία ήδουκίησος τόσον εις την 'Ελλάδα, όσον το περιοδικόν αυτό, το όποιον υπό την διεύθυνση συναδέλφου έχοντος την σπανιτάτην ειδικότητα της παιδαγωγικής πνευματικής κατεργασίας, συνεκέντρωσεν επί 28 έτη τὰ άριστά των παιδικών και των νεανικών αναγνωσμάτων, παιγνίων και πνευματικών ασκήσεων, δι' ών συνετέλεσεν εις την διάπλασιν, την εξευγένισιν και την πνευματικήν καλλιέργειαν δύο τρυφερών γενεών.

Οι τόμοι της «Διαπλάσεως των Παιδών» είνε το ευγενέστερον και το χρησιμώτερον πνευματικόν οικοδόμημα της εποχής μας.

(«Σηρίτ» 30 Δεκεμβρίου 1906)

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,"

Ένα από τὰ θραύτερα, χρησιμώτερα, τερπνότερα δώρα του νέου έτους δι' εφήβους, νεάνιδας και οικογενειακά άκόμη, είνε και ό τελευταίος τόμος της «Διαπλάσεως των Παιδών» ή μια συνδρομή εις τον έφετεινόν τόμον του 1907.

Η «Διάπλასιν των Παιδών» —περιοδικόν

μοναδικόν εις το είδος του και δια τούτο κατορθώσων—θαύμα αληθινόν—ν' αριθμηήθη το 29ον από της εκδόσεώς του έτους,—έγαλούχησεν δλοκλήρον γενεάον. Δέν είνε σπάνιον το φαινόμενον εις το σπήτι που πήγανειν ή «Διάπλასιν», ό παππούς να διαβάσει μ' εύχαριστήσων, ότι τέρπει το έγγονάκι του.

Μια πολύτιμος έγκυκλοπαίδεια συντασσόμενη με την άκριβεστάτην γνώσιν της άπαιτουμένης δια την ήλικίαν αυτήν, προς την όποιαν άπαυθύνεται, ύλης, παρουσιάζει κάθε τόμον καλλίτερον του προηγούμενου. Ο τόμος του 1906 (8 δρ. άδετος, 10 δρ. χρουσόδετος) είνε αληθινόν άπόκτημα, ό δε του 1907 προμηνύεται άκόμη τελειότερος, έφ' όσον είνε δυνατόν.

(«Έστία» 29 Δεκεμβρίου 1906)

"ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Έυρετε τί σημαίνει μία μητέρα να περιποιηται, να συμβουλεύη, να θωπεύη, να προσέχη, να αγαπή επί 28 δλοκλήρα χρόνια χιλιάδας δλοκλήρων παιδιών, χωρίς να κουρασθή ποτέ, χωρίς να βαρυγνημώση, χωρίς να σχαλαθή, χωρίς να άναπαυθή, να ήσυχάση;

Και όμως όλον αυτόν τον Γολγοθά τον διήνυσε ένα περιοδικόν, ή «Διάπλასιν των Παιδών», δια του διευθυντού της κ. Νικ. Π. Παπαδόπουλου, άκουραστός πάντοτε, άκμαία, σφριγηλοτέρα, σοφωτέρα, πεύο χαριτωμένη, πεύο αγαπητή, πεύο αξιολάτρευτος από έτους εις έτος.

Γενεά δλοκλήρος έγαλουχήθη με το πνευματικόν γάλα του άριστου αυτού παιδικού περιοδικού, και νέαι εισήλθον ήδη εις την σοφήν και παιδαγωγικήν πνευματικήν πανδοσίαν των περιχομένων της.

Και είνε συγκινητικόν το γεγονός, ότι πατέρες πρώην συνδρομηταί της «Διαπλάσεως» έγγράφουν τα παιδιά των γιά να μη λείψη το φύλλον από το σπίτι, και είνε αξιοπαρατήρητον το ότι πολλά σπίτια λαμβάνουν και 2 και 3 φύλλα, ένα γιά κάθε παιδί.

Έπρεπε να έχη κάμη κανείς συνδρομητής της «Διαπλάσεως», να αισθανθή όλην την χαράν που πλημμυρεί το μικρόν σώμα των αναγνώστων της, όσάκις λαμβάνουν το φύλλον, δια να δικαιολογήση το χθεσινόν «Κεντρί και τούς λοιπούς μεγαλειετέρους και σεβαστοτέρους την ήλικίαν, κυρίους ήδη και κατέχοντας μεγάλην έν τη κοινωνία θέσιν, άναμένοντας, κάθε Σάββατον το κομψόν φυλλάδιον της αγαπητής Διαπλάσεως, γιά να του ριχτούν με βουλιμία.

Και όμως δια τον θαυματοτρόγον διευθυντήν του περιοδικού αυτού, τον χαλκέντερον έκείνον και έθνικώτατον άνδρα, τον κατορθώσαντα όσα ούτε σχολεία, ούτε οικογένεια δυστυχώς έδω εις την 'Ελλάδα κατορθώνει, δεν έκρίθη εκ μέρους των άρμόδιων ούτε ό παραμικρότερος ήθικός έπαίνος.

Ίσως όμως και ή παράλειψις αυτή εις τον αιώνα τούτον, να είνε άρκουός του άνδρός έκείνου ίκανοποίησις.

(«Ακρόπολις» 30 Δεκεμβρίου 1906)

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».— Έλάθσαμεν κομψοτάτα χρουσοδεμένον τον νέον τόμον της «Διαπλάσεως των Παιδών» (1906), δια του όποιού το μοναδικόν αυτό περιοδικόν συνεληθώς το 28ον από της εκδόσεώς του έτους. Τώρα ή «Διάπλასιν εισέρχεται εις το 29ον, θαύμα μακροβιότητος δι' ελληνικόν περιοδικόν, και το άσφαλέστερον δείγμα της επιτυχίας του.

Άλλ' άρκει να φυλλομετρήση τις τον συμπληρωθέντα τόμον, τὰ 52 αυτά εβδομαδιαία

φυλλάδια, δια να πεισθή ότι ή Διάπλასιν παρά τὰ σεβαστά γηρατεία της, είνε είνε ποτέ νέα και άκμαία. Και υπό έποψιν φιλοκαλίας και πλούτου εικόνας, ως και υπό έποψιν ύλης τερπνής και διδακτικής άμιλλάται τρονίτι προς τὰ ευρωπαϊκά περιοδικά.

Διό τούτο και οι άπανταχού γής ελληνόπαιδες την λατρεύουν.

Ο νεοεκδοθείς τόμος του 1906 χρουσόδετος,—τιμάται δρ. 10—ή μια συνδρομή δια το έτος 1907—μόνον δρ. 8—είνε βεβαίως το θραύτερον και χρησιμώτερον και διαρκέστερον δώρον δια παιδιά ή εφήβους.

(«Έμπρός» 1 Γανουαρίου 1907).

Τών Παιδών ή Διάπλასιν μακρόν δραμοδσα έξέδωκε θαυμάσιον και πλήρη κάλλους έξέδωκε θαυμάσιον και πλήρη κάλλους (τόμον, και χρόνους εικοσιοκτώ με τούτον έτελειώσε και πανταχού το κράτος της στερρόν έθεμελιώσε.

(«Ρωμηός» 30 Δεκεμβρίου 1906).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουνέλης κ' ό Κουτέλας (Το μυαλό τους που να φτάξη!) Συζητούσανε μία μέρα Πώς το βωδι θα πετάξη.

Κείθεν ό Κουνέλης: «Όταν Σ' ένα βωδι σκάρφωλώσω, Με το κομψόν μου κεφάλι Και τους δύο μας θα σηκώσω.»

Έστειλη από το Παιδί του Ψηλορείτη [ΕΕ]

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΘΕΣΙΑ

Λοιπόν μεθαύριον, δηλαδή την Δευτέραν, 15 Γανουαρίου, τελειώνει όριστικώς ή προθεσμία της έγγραφής και της άνανώσεως. Όποιος έπρόλαβε τον Κύριον είδα—με άλλους λόγους θα λάβη μέρος εις το Λαχείον. Όποιος όμως στείλη την συνδρομήν του μετά την Δευτέραν... άς είνε καλά να λάβη μέρος εις το Λαχείον του χρόνου!

Έννοείται ότι δια τους φίλους μου των Έπαρχιων και του Έξωτερικού, θα εξετάσω την σφραγίδα του Ταχυδρομείου. Και δι' ή συστημένη έπιστολή των ή ή ταχ. έπιταγή παρεδόθη εις το Ταχυδρομείον πρό της 15 Γανουαρίου, θα τούς περιλαμβάνω εις το Λαχείον, όσον και άν άργησε να φθάση εις χείρας μου ή συνδρομή των.

ΣΥΓΧΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΝΩΝ
 15.—Ο 'Αγγελος της Νίκης μου συνιστά ένα άπορον μαθητήν του Γυμνασίου Πειραιώς.
 16.—Τό Παράδειον Όνειρον μου συνιστά ένα πρόσφυγα, έδώ εις τας Αθήνας.
 17.—Η Άδρα του Πηλίου μου συνιστά ένα πτωχό κορίτσι από την Θεσσαλονικήν. Έλπίζω ότι θα έγγραφούν και οι τρεις.

Ο 'Αγγελος Αίγειρινός,—σπίρτο μονάχο!—την πρωτοχρονιάν το βράδυ έτρωμαξε πολύ με κάτι σύνεφα καπνού, τὰ όποια όμως εύτυχώς δεν προήρχοντο από το κατάστημα του πατρός του άλλ από άλλο γειτονικόν. Οπωδήποτε, ο τρώμος του ήτο μεγάλος, και δι' αυτό έπιλέγει: «Δε βεβαίω ότι έχουν μεγάλο δικηο όσοι εύχονται το νέος Έτος άνεφελον. Και τοιούτο σοφ το εύχομαι και εγώ, που έδοκίμασα τι θα πη και νεφελωμένο...»

Ο Δευκοκίματος Αίγιαλός εκέρισε στα χαρτιά 5 δραχμάς (ας είνε ή την πρωτοχρονιά παιζου, δλοι,) τούτυγε και το φλουράκι της πητας και... ζητεί διορίαν ενός μηνός, δια να λύση την άλγερικήν εξίσωσιν του Δημοφρίστματος!

Νέος Σύλλογος ιδρύθη εις τον Πειραιά, λεγόμενος «Κήρυξ της Διαπλάσεως». Πρόεδρος το Ζήτω ή Ελλάς, αντιπρόεδρος το Μπουλντόν, γραμματές το 'Ελληνικόν Σίφος και ταμίας ό 'Αγγελος της Νίκης. Χαίρω πολύ, του εύχομαι πάσαν πρόοδον και τω συνιστώ να φυλαγθή από έγγραφάς άπόρων... εύπόρων. Διότι εις κάποιους Σύλλογους όφείλεται ή θαυμασία αυτή επινόησις.

Κυνηγέτις 'Αστεις, εύχομαι να εκπληρωθή ή επιθυμία σου και να έλθης γρήγορα εις Αθήνας. Με άλλας λέξεις δεν είμπορώ να σου εξηγήσω το ώραϊον παγινίδι των «Ζωντανών αινιγμάτων». Όταν έχω καιρόν και τόπον, καμμίαν φοράν, θα το εξηγήσω δι' όλους.

Ο 'Ελλην Ναυτόπαις μου εύχεται να εκδομαι του χρόνου δεκαεξατέλειδος και με χρωματιστόν εξώφυλλον. Να μια εύχη, ή όποια μ' εύχαριστάει ιδιαίτερος: και να σάς ειπω την αλήθειαν, θα προσπαθήσω με κάθε θυσίαν να την πραγματοποιήσω.

Άρταίς έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: Μεγάλη Ίδα (με ίωτα είνε προτιμώτερον) Κρότιλος, Πατησιώτισσα Ψυροδέσποια, Άρρογοπούλα των Δευκών Όρέων, Έσμερόλλα, Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα και Κνανόλεικον Λάβαρον.

Μεγάλας προόδους κάμνει ό έν Πειραιεί Σύλλογος «Ελληνική Νεότης», ό ιδρυθείς υπό του 'Αστέρος της Εύτυχίας και της Φιλοπατριδος 'Ελληνοπούλας. Σήμεραν έκαμε τον πέμπτον του εεσπάθωμα και έχει ο Θεός. Όσοι θέλετε τερπνόν άνάγνωσμα, κομψόν βιβλίον, πλούσιον λευκωμα εικόνας, κόσμημα αληθινόν της τραπέζης σας, μη λησμονήτε το έφετεινόν «Ημερολόγιον Σκόμου-Σενοπούλου». Μένουν άκόμη όλίγα αντίτυπα, τὰ όποια πωλούνται προς δρ. ή φρ. 5 εις το γραφείον μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον έγκριναται ή άνανοείται άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) Τά έγκρινομένα ή άνανοόμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άόμοι, και όσα από κ, εις κοίτιαί.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ένωσις ή Θάνατος, α. (—; Χάρτην έστειλα ή έπιστολή σου με συνεκίνησε πολύ.) Μαυροθαλασσίτικον Δελφίνι. α. (Ω. Ψ. Ω. αυτό εξέλεξα.) Σαπφώ, κ. (Σ. Κ.) Δάκρον της Άνακουρίσεως κ. (Σ. Χ. άδικώς άνησύχησε, διότι ή ώραία έπιστολή σου έλήφθη) Μάιβη, α. (ως εύ παρέρτης!) Εύτυχες Παρσλθόν, κ. (Σ. Σ. αυτό σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις και να μου φιλήσης την αδελφούλαν σου.) Φαίσιος 'Αστής, α. (Κ. Κ. Π.) Δόροδος Κρόμο, α. (Σ. Α. Ρ.) Παροαϊός Κόλλος, κ. (Ρ. Α. αυτό εξέλεξα.) Χρυσόπτερος 'Ελίς, α. (X + X έστειλα) χαίρω διότι εγήθρησε εκ του ληθάργου της άδρανεϊας.) 'Ελλην Ναυτόπαις, α. (Γ. Π.) Μακεδονικός Πόνος, α. (Ν. Γ. Α.) Αϊθέριον Πνεύμα, κ. (Ν. Π. ίδού αυτό που προτιμάς.) Άσπρο Σύγνεφο, α. (Γ. Δ. το έσημείωσα και εις την άπάντησίν σου.) 'Ελληνική Γλώσσα. κ. (Ν. Π. Τ.) 'Ελληνικόν Μεγαλειον, α. (Π. Κ. Ρ.) Έαρινή Ζωή, κ. (ό κ. Παπαγ. δεν έστειλεν άκόμη την συνδρομήν σου.) Νευροδάσσαν, α. (αυτό εξέλεξα) χαίρω που έγινες καλά.) Ατρούμητος Δέων, α. (Σ. Θ. Τ.) Έκρηβόλος Ασύλλων, α. (τάποτελέσματα λίαν προσεχώς.) Δόξα της Πατρίδος, α. (α. δ. λ.)

Ἑλλην Μαχητής, α. (11) καὶ Παγωμένη Θάλασσα, κ. (αὐτὸ ἐξέλεξα χάρτην ἔστειλα.)
Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ἀνδοῦσα Νεότης, κ. Μαραμηνή Γαῖα, κ. Δουμισσα τῶν Σαλιόνων, κ. Ἐαρινή Ἑσπέρα, κ. Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων, κ. Ἑσπεράδα κ. Ἐύσομον Κρίνον, κ. Χάμικος κ. Συριακή Σανθούλα, κ. Μαραμένο Μπουμπούκι, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Τόριος μετὰ τὸ Κίτρινο Ντόμινο, Ζήτω ἢ Ἐγώσις, Μελαγχροίτην Ἀφροδίτην Ἀγγελον Ἀγγερίων καὶ Ἡρώϊον Ἀρκάδιον—ὁ Ἄγγελος τῆς Νίκης μετὰ τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Ἐθνικὴν Σημαίαν καὶ Ἑλληνικὸν Ἔϊφος—τὸ Κρουστάλιον Σπήλαιον μετὰ τὴν Νόσταν, Καρδίαν Μουσικῆς, Οὐράσιον Ἄσμα—ἡ Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, Γαυροκουτάλιον, Τρέχα Γύρουν, Ἐαρινὴν Νεφέλην καὶ Μπαλομένην Φουφούλαν—τὸ Πτερόεν Ὀνειρον μετὰ τὸν Λευκοκύματον Αἰγαίον—ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Ροδόδακτυλον Ἡῶ, Ἐθνομάρτυρα, Μακεδόνα Ἀγωνιστήν, Ἑλλάδα τῶν Γορέων καὶ Ἰσπότην τοῦ Στερεώματος—ἡ Ἀγροῦτος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἄνθος τῆς Δόξης, Ἄστρον Ἑσπαιρίον, Ἀστέρων τῆς Εἰρήνης καὶ Ἄστρον Τριαντάφυλλον—ὁ Γαλαξίας μετὰ τὸ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία, Ἀνοξιάτικο Δουλοῦδι, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ζήτω ἢ Ἑλλάς καὶ Ἑλληνικὸν Ἔϊφος—τὸ Λάκρον τῆς Ἀνακομφίσεως μετὰ τὸ Ἑλληνικὸ Φιλότιμο, Μεγάλην Ἰδέαν, Ταπεινὸν Γίαιον, Ἄλκων Ἀίνιγμα καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν—ὁ Λάζαρος μετὰ τὸ Βασιλάκι—τὸ Βασιλάκι μετὰ τὸν Λάζαρον—τὸ Πεδόν τῆς Μάχης μετὰ τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα—ἡ Μακεδονικὴ Φάλαγξ μετὰ τὸν Ἀμίμητον Γελοτοποῖον, Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Ὀνειρον τῆς Πατρίδος καὶ Φιλελευθερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Νόμισσον (εἶδες τὴν ἔγκρισιν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον· τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν ἀπάντησίν σου)· Κόρη τῶν Ὀνειρῶν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές)· Γλυφοκουτάλαν (ἔστειλα)· Γαλήνην (Μ. Μυστικὰ ἔστειλα· αἱ Ἀσκήσεις γραφονται ἀπλῶς εἰς τετράδιον)· Ζεῦξιν (ἦτο ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ ἰσχυρῶς δι' ὅσα γράφεις)· Ἡρῶν (ὡς βλέπεις, εἶνε ἀληθεῖα)· Μιμάζαν (ἔστειλα ἢ ὠραιωτάτη Ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησεν ἰδιαίτερος)· Γαλαξίαν (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον)· Ἀρθοῦσαν Νεότητα (ὡς ἐλπίζωμεν)· Ἄνθος τῆς Μαρίας (ἐνεκρίθη εἰς τὸ ἄν φύλλον)· Ἐύσομον Κρίνον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές)· Κοπηλάτην τοῦ Αἰγαίου (Πνευματικὰ Ἀσκήσεις πρὸς τὸ παρόν δὲν εἶνε δεκταί)· Ἑλληνικὴν Λόξαν (τὸ αὐτὸ ἀπαντῶ καὶ εἰς σέ φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιαβάσατε τὸν Ὀδηγόν)· Ἑλληνοπούλα (εὐχαριστῶ πολύ· ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἀνεβλήθη· χρειάζεται καιρὸς, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω)· Λάζαρον (εἰς τὸ καλῶς)· Θεὸς φυλάξοι! σὲ συγχάριω καὶ διὰ τὸ φλοῦρι τῆς πῆγας, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ καλὸς ὁμωνός... περαστικὰ τῆς ἀδελφῆς σου)· Βασιλάκι (καὶ σένα ἐπίσης συγχάριω)· Αἰμόφωτον Μακεδονίαν (σ' εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις)· Μαραμηνή Γαῖαν (κατενεύθησάν μετὰ τὰ νέα μας μυθιστορήματα)· Πεδόν τῆς Μάχης (εὐχαριστῶ πολύ, πολύ)· Χάμικος (εὐχόμενι περαστικὰ)· Χιονομένην Περιοστέρων (ἔστειλα)· Μακεδονικὴν Φάλαγγα κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου
 (Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις, τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφεῖρι μας, εἰς φανέλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

71. Δεξιγράφος.

Φωνῆεν, κάτοικος μεγαλοῦσου
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος γρωστή νησίς,
 Γνωστὸν συνθέτουσι Βασιλέα
 Παρωχημένης πλην ἐποχῆς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Δυστυχῶν

72. Μεταγραμματισμός.

Φωτιά γεμάτος, καπνὸ μᾶς φέρνει
 Ἄν. ὄμα; θέση
 Μιὰν ἄλλη μῆση,
 Κουνιέται, τρέχει, δίνει καὶ παίρνει.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωχαίου

73. Μωσαϊκόν.

Νερό, τσάι, κινίνο,
 Φασκομηλιά, σαλέπι,
 Ἦπιασε λίγα ἀπ' ὄλα
 Καὶ ἤλλαμε στὸ κέφι.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐΐφους

74. Οἰκίσκος.

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ ὡς ὅτι εἶνε ν' ἀναγινώσκονται: εἰς τὴν στέγην, ἀριστερῶ ρήτωρ, δεξιᾷ ἀρπυαία (τὸ Ν εἶνε τελικὸν τῆς πρώτης λέξεως καὶ ἀρχικὸν τῆς δευτέρας) εἰς τὰς πλευράς, ἀριστερᾷ ποταμὸς, δεξιᾷ μούσα: εἰς τὴν βάσιν, μάγισσα: εἰς δὲ τὴν θύραν, (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἑπάνω) ἀριστερᾷ ἔθων, δεξιᾷ ἀρχαία γυνὴ διάσημος, καὶ ἑπάνω ζῶον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμικος

75. Ἀριθμητικὴ διά λέξεων ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

(Ἀγγεῖον, ἀναγραμματισζόμενον γίνεταί:)
 Ἰατρός—ἀγγεῖον—Φθόγγος+
 (Ἐπίρρημα ἀναγραμματισζόμενον γίνεταί:)
 Ζῶον—μύριον—Φθόγγος+
 (Ἐπίθετον ἀναγραμματισζόμενον γίνεταί:)
 Διάδημα—Ἐπίρρημα—Ἀντωνυμία+
 (Συστατικὸν τοῦ ὑφάσματος, ἀναγραμματισζόμενον γίνεταί:)
 Προσευχή—Χρονικὴ μονάς—Γράμμα.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία χώρα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

76. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 4 6 4 = Πόλις τῆς Εὐρώπης
 2 3 1 2 = Μουσικὸν ὄργανον.
 3 2 = Θεός.
 4 5 4 5 = Θεά.
 5 1 2 = Πόλις τῆς Εὐρώπης.
 6 5 4 6 5 = Ἐπίθετον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

77—82. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφώνων, παντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσει ἄλλας τόσας λέξεις: Ἐβόλις, πρῶτος, λεπρός, Σκῆρος, ἀτακτος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ.

82. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-

ξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:
 1, Μάντις. 2, Ἐργαλεῖον ξυλουργικόν.
 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Κράτος Ἀμερικανικόν. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἐντομον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Χίου.
 83. Φωνηεντόλιπον.
 π - λ - * - τ μ - σ γ - τ - σ μ φ ρ
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπέρτο Μονάχο.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47.
 577. Εὐρύσκαης (εὐ, ρίς, α, κίς.)—578. Ἀμμιων-Ἀΐων-Ἀΐων.—579. Ἄβελ.—Ἑλλάς.

580. ΠΕΡΓΑΜΟΣ 581. ΣΚΩΤΙΑ
 ΠΑΝΤΑΧΟΥ (κακία, ὄτις, τί-
 ΠΑΡΑΣΧΟΣ κτω; ἴωτα, ἀ-
 ΝΑΙΡΑΡΧΟΣ κταία.)—582.
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ Οἰκονομολόγος.
 —583. ΑΤΑΡ.

ΔΑΔΩ, ΑΝΑΕ, ΜΑΖΑ, ΑΙΩΝ (ΑΛΛΑ-
 ΜΑνα, ΤΑΝΑ-Ις, ΑΛΑΖΩΝ, ΡΩΞΑΝη.)
 —584. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι κοσμεῖν δεῖ. —585. Ὁδὸν οὐ με-
 λουδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος (οὐς-ι-μῆλι-Δωρίς-α-
 Λῶτ-ἔπως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπ' εὐκαιρίαν ἀνατείλαντος ἔτους, ὀλοφύ-
 χως εὐχόμενι ἀπάση Διαπλαστικῇ κιν-
 ῆσει, καὶ δὴ τῇ ἐν Χίῳ, ὅπως διέβη αὐτὸ
 ἐν ἀκρᾷ ὑγείᾳ καὶ καλῇ καρδίᾳ. —Πρώτην Ἄν-
 θος τῆς Εὐαισθησίας. (Ζ—48)

Ἡ λαζα ψευδωνύμων. Προκαλῶ Φιλοπά-
 τριδα Ἑλληνοπούλαν ἀνακαλύψαι νέον
 μου. —Πτερωτὴ Καρδία. (Ζ—49)

Ἰδρυθὲν ἐν Κάφρ-ελ-Ζαγιατὶ σύλλογος «Δρᾶ-
 σις» ζητῶν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους, προ-
 τιμηθέντων ἐν Αἰγύπτῳ. Πρόεδρος: Πε-
 δῖον τῆς Μάχης, Ταμία: Μεγάλῃ Ἰδέα.
 Διευθύνσις: Mr S. Arvanitakis (διὰ Σὺλ-
 λογον «Δρᾶσις») Coton Company Ltd,
 Kafr-el-Zayat (Egypte). (Ζ—50)

Συγχάριουσα Δανάην ἐκλέξαντα κατέλλη-
 λον ψευδωνυμῶν, τῶ συνιστῶ ἄλλην κα-
 τήληξιν. Ἀσπάζομαι προσφιλεῖς μου Κίρκην
 καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα. Ζητῶ ὄνομα-
 τεπώνυμον Σκέψου καὶ Ὑπερηφάνου Ἑλ-
 ληνίδος. —Ἐύσομον Κρίνον. (Ζ—51)

Ἀπάση Διαπλαστικῇ κινήσει εὐχόμενι γα-
 λήνων καὶ ἀνέφελον τὸ 1907. —Ἀρχον-
 τοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων. (Ζ—52)

Ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα ὑπερευχαρι-
 στέϊ Χρυσόκομον Νάρκισσον δι' εὐχὰς
 του, ταῦτα ὁμοίως τοῦ εὐχεται. (Ζ—53)

Πολυαγαπημέναι μου φίλαι Κωνσταντία
 καὶ Ἐσπεράδα, καὶ σὺ φίλτατον Ὀνει-
 ρον τῆς Πατρίδος, δεχθήτε θερμότητας εὐχὰς
 ἀπὸ τῆν εὐλικρινῶς ἀγαπῶσάν σας Γλυκεῖαν
 Ἑλλάδα. (Ζ—54)

Εὐλόγημα ἐγκαρδίως φιλόταται συναδέλ-
 φους εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος, καὶ Βαρωῶ
 τῆς Ἐλευθερίας χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτῆ
 του. —Ἐαρινὴ Ἑσπέρα, Γλυκεῖα Ἑλλάς.
 (Ζ—55)

Παρακαλοῦμεν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας
 Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Ἐξέ-
 δον τοῦ Φαλήρου, Μπεροδόπουλον, ἰδιαιτέ-
 ρως δι' Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Σανθὸ
 Διαβολάκι, ὅπως δεχθῶσιν, ἐπ' εὐχὰς των,
 καὶ τὰς ἡμετέρας διαπύρους εὐχαριστίας.—
 Ἀλτρησ τοῦ Ἀπείρου, Ὑμνος τῆς Ἐλευθε-
 ρίας. (Ζ—56)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:		Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.	
Ἐτησίαν... φρ. 8,—		Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος... > 4,50		Ἐξάμηνος > > 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος... > 2,50		Τρίμηνος > > 3,—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὁδὸς Ἐφραίμου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάνειον.	
Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος		Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰανουαρίου 1907		Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 8	

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, τὰ διδύμα ἐπρο-
 χώρησαν μετὰ ἄργα βήματα, χωρὶς νὰ
 πύσσουσαν παρατηροῦντα τὸν Γιάγκον Ἀ-
 μῶν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν προσεξῆ ἕως
 τότε· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ παρουσία του
 εἶχε κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των.
 Ἐσφιζαν τὸ χερὶ τοῦ Ἰανού καὶ τοῦ
 ἐψιθύριζαν θερμώτατα «εὐχαριστῶ»,
 ἐξήλθαν δὲ μετὰ τὸ ἴδιον ἡσυχὸν βῆμα, με-
 τὰ ὁποῖον ἐπερνοῦσαν ἄλλοτε τὸ κατῶ-
 φλι τῆς χαρῶπης πατρικῆς των οἰκίας,
 τῆς «Ἡλιακῆς Ἀκτίδος» (Ζωνεστρά-
 λε), ποῦ εἶχεν ἐντελῶς καταστραφῆ ἀπὸ
 τὸν πόλεμον. Ὁ Ὑβῶν ἐξεγλύστρησε
 κρυφὰ-κρυφὰ κατόπισ των. Τὸ πρόσω-
 πον του ἐλαμποκοπούσεν ἔπεσεν εἰς
 τὸν λαίμωτον τοῦ Χάνς καὶ τὸν ἐφίλησε
 τρελλὰ.

— Τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι, ποῦ σὰς
 βλέπω ἐλεύθερα. Τί ἀνδρεία παιδιὰ ποῦ
 εἶσθε! Τί εὐτυχία γιὰ σὰς, νὰ πολεμάτε
 ἔτσι γιὰ τὴν πατρίδα σας!

— Φρονεῖτε; ἀπήντησε σοβαρὰ τὸ
 Μποροπόουλο. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴν
 ἔχη ποτε ἀνάγκη ὑπερασπίσεως ἢ
 πατρίς.

— Ἀχ! καὶ νὰ μπορούσα νάρθω
 μαζί σας! ἐψιθύριζεν ὁ Ὑβῶν.

— Φυλαχθῆτε μὴν τὸ κάμετε! εἶπε
 ζωηρὰ ἡ Ἑλζα· μία ἐξαδέλφη μας,
 Γαλλίς σὰν ἐσὰς, ἔδοκίμασε πέρσει νὰ τὸ
 κάμη, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων μας, καὶ
 αὐτὸ ἐπροξένησε μεγάλα δυστυχήματα.

— Δὲν μοῦ λέτε... ποῖος εἶνε ὁ
 νεώτερος ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ποῦ εἶνε μα-
 ζὶ σας;

— Ὁ κηδεμῶν μου, ὁ κ. Γιάγκος

Ἀμῶν.

— Εἶνε Γάλλος;

1 Ἰδε «Βοεροπούλαν». — Διαιπλάσεως
 Περ. Β', Τόμ. 9ος, ἔτος 1902.

— Ναι, ἀπὸ τὴν Βρετανίαν.

— Ἄ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ Χάνς.

— Θὰ ξαναϊδωθῶμε ἴσως, εἶπεν ὁ
 Ὑβῶν· ἐμεῖς θὰ πᾶμε ἕως τὸ Μπουλα-
 βάγιο, καὶ θὰ περάσωμε ἀπὸ τὰς κυριω-
 τέρας πόλεις τοῦ Τρανσβαλ.

— Θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ πολὺ θλιβερὰ θεά-
 ματα, εἶπε μ' ἕνα στεναγμὸν ἡ Ἑλζα,
 καὶ πῶς τὰ στρατόπεδα τῆς συγκεντρώ-
 σεως τῶν αἰχμαλώτων, ποῦ ἐπενόησαν

οἱ Ἀγγλοὶ, δεκατίζουσι τὸν λαόν μας πε-
 ρισσότερον παρὰ τὰ βόλια.

— Ἄ! δια-
 τί ἡ Εὐρώπη
 νὰ μὴν ἔρχε-
 ται πρὸς ἐπι-
 κουρίαν σας;

— Ἐκραξεν ὁ
 Ὑβῶν.

— Ναι, για-
 τί; ἐπανέλα-
 βεν ἀργά-ἀρ-
 γὰ ἡ Ἑλζα.

— Διότι ὁ
 Θεὸς δὲν τὸ
 ἠθέλησεν, ἀ-
 δελφῆ μου, ἀ-
 πήντησεν ἡρέ-
 μα ὁ Χάνς...

Ἐσφιζαν τὸ
 χερὶ τοῦ μι-
 κροῦ Γάλλου καὶ ἀπεμακρύνθησαν, χωρὶς
 οἱ ὑπηρεταί, εἰδοποιημένοι ἐν τῷ μεταξύ,
 νὰ ζητήσουν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἕνας πυροβο-
 λισμὸς ἀντήχησεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ
 πάρκου. Ἐγγώσθη ἄμεσως ὅτι ὁ Κά-
 φρος, ποῦ εἶχε προδώσῃ τὴν συνωμοσίαν,
 ἐκτυπήθη μετὰ μίαν σφαῖραν εἰς τὴν καρ-
 διάν. Τὸν ἐσκότωσε, φαίνεται, ἐν ἀπὸ
 τὰ παιδιὰ, ποῦ εἶχε χωρὶς ἄλλο κα-
 τορθώσῃ, κατὰ τὴν σύλληψίν του, νὰ
 κρύψῃ τὸ ρεβόλβερ του.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου!

εἶπε ψυχρότατα ὁ κύριος Σέσιλ Ρόδς.

Οἱ Γάλλοι ὅμως ἐσκέπτοντο μετὰ πό-
 νον ψυχῆς πόσον φοβερὰ δεινοπαθήματα
 θὰ εἶχεν ὑποφέρει ὁ μπουρικός λαός, ὡ-
 στε δύο παιδιὰ, τὰ τέκνα ἐνὸς φιλησῦ-
 χου βεβαίως γεωργοῦ καὶ μιᾶς Γαλλί-
 δος, νὰ δυνήθουν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀ-
 καμψίαν αὐτῆν τοῦ χαρακτήρος, ποῦ
 δὲν ἀφίνει ποτε τὰ ὅπλα καὶ δὲν διστά-
 ζει νὰ δίδῃ μᾶλλον τὸν θάνατον παρὰ
 τὸν λαμβάνῃ, ὅταν
 νὰ συμφέρον τῆς πατρί-
 δος τὸ ἀπαιτῆ.

Εἶχαν πολλὴν ἐπιθυ-
 μίαν οἱ φίλοι μας νὰ συν-
 τομεύσουν τὴν ἐκεῖ δια-
 μονήν των,

τὴν ὁποῖαν αἱ
 περιστάσεις εἶ-
 χαν καταστῆ-
 σῃ ὄχι εὐχά-
 ριστον, ἦναγ-
 κάσθησαν ὁ-
 μως νὰ μεί-
 νουν καὶ νὰ
 συμφάγουν με-
 τὸν Σέσιλ
 Ρόδς. Εἰς τὴν
 πόλιν δὲν ἐ-
 πέστρεψάν,
 παρὰ κατὰ τὸ
 βράδυ.

— Πῶς συμ-
 βαίνει νὰ ἔχη

ὁ Βόρις Βολκῶφ τὴν δύναμιν νὰ κάμπτη
 τὴν ἀνηλεῆ θῆλῃσιν τοῦ Βασιλέως τῶν
 Ἀδαμάντων; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος τὸν
 Μέγαν Ἀρχηγόν, ἐνῶ τὸ τετράτροχον
 ἔτρεχε.

— Αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα δὲν εἶχε τάχα
 τὴν δύναμιν ν' ἀποσπάσῃ καὶ σὰς ἀπὸ
 τὸ Παρίσι καὶ τὰς διασκευάσεις του, διὰ
 νὰ σὰς παρασύρῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴν;
 ἀντηρώτησεν ὁ Μόνας, ἀποφεύγων ν'
 ἀπαντήσῃ.

— Ὡ! ὑπάρχει παραπολλὴ διαφορά
 μεταξὺ τοῦ Σέσιλ Ρόδς καὶ ἐμοῦ, καὶ

Ὁ ἀξιωματικὸς ἤλθε
 νὰ εὐρῆ τοὺς Γάλ-
 λους.» (Σ. 59.)